Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul IV — Nr. 350
Marți 3 septembrie 1957

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R. P. R.

Citiți în acest număr

Să pregătim exemplar mașinile necesare în muncile de toamnă

In campania agricolă din toamna acestui an, mecanizatorii din S.M.T.-uri și gospodării de stat vor trebui să execute lucrări de arat și însămînțat pe suprafețe cu mult mai mari ca în perioada corespunzătoare a anului trecut. Sporirea volumului lucrărilor nu se poate realiza însă decît cu mașini și tractoare bine reparate, care să funcționeze în brazdă cu întreaga lor capacitate de lucru.

Experiența anilor trecuți și îndeosebi cea acumulată în primele două campanii agricole din acest an a dovedit că forța de lucru a fiecărei unități și calitatea lucrărilor este strîns legată de modul cum tractoarele și mașinile agricole sînt reparate și revizuite. În S.M.T.-uri cum sînt: Chiraftei-Galați, Hărman, regiunea Stalin, Frumușica-Iași, Chirnogeni-Constanța, ori la gospodării de stat ca de pildă Chirnogi și Dragalina-București, Giarmata-Timișoara Secueni-Bacău și altele, unde s-a acordat atenția cuvenită pregătirii tractoarelor și mașinilor agricole înaintea fiecărei campanii, lucrările au fost executate la timp, neînregistrîndu-se defecțiuni în brazdă. Dimpotrivă la unele S.M.T.-uri ca Brînceni-București, Holboca-Iași, Rupea, regiunea Stalin etc. datorită reparațiilor făcute de mîntuială mașinile s-au defectat deseori, cauzînd multe necazuri mecanizatorilor și provocînd întîrzierea executării lucrărilor.

Firește, în ceea ce privește tractoarele, reparațiile trebuie să se facă în tot timpul anului, potrivit normativului de îngrijiri tehnice zilnice și periodice. In acest an însă ele au fost mai mult folosite, încît se impune ca mecanicii de sector în S.M.T.-uri și cei mai buni mecanici de atelier din gospodării de stat să facă totuși o verificare atentă a motoarelor, înainte de a se porni la executarea lucrărilor din campania de toamnă. Este bine ca această verificare să se facă la brigăzile S.M.T.-urilor, la locul de muncă, amenajîndu-se la sediile unităților cooperatiste agricole mici ateliere locale — așa cum s-a procedat în toată raza de activitate a S.M.T.-ului Peciul Nou, regiunea Timișoara. Acest lucru scutește aducerea tractoarelor la atelierul S.M.T.-ului, scurtează durata eventualelor reparații și înlesnește punerea lor în brazdă, în scurt timp.

Trebuie subliniat însă că în momentul de față numai în S.M.T.-uri sînt în reparație 919 tractoare. Din acestea la 477 de tractoare trebuie să se înlăture defecțiuni provenite din cauza proastei întrețineri a mașinilor în teren — celelalte fiind reparații planificate. Așa der, în momentul de față cînd trebuie să se execute din plin arături pentru însămînțări aproape 80 de brigăzi a cîte 6 tractoare sînt nevoite să stea din cauză că nu s-au efectuat îngrijirile tehnice cu atenție ori pentru că mașinile n-au fost reparate cum trebuie, la începutul campaniei de vară.

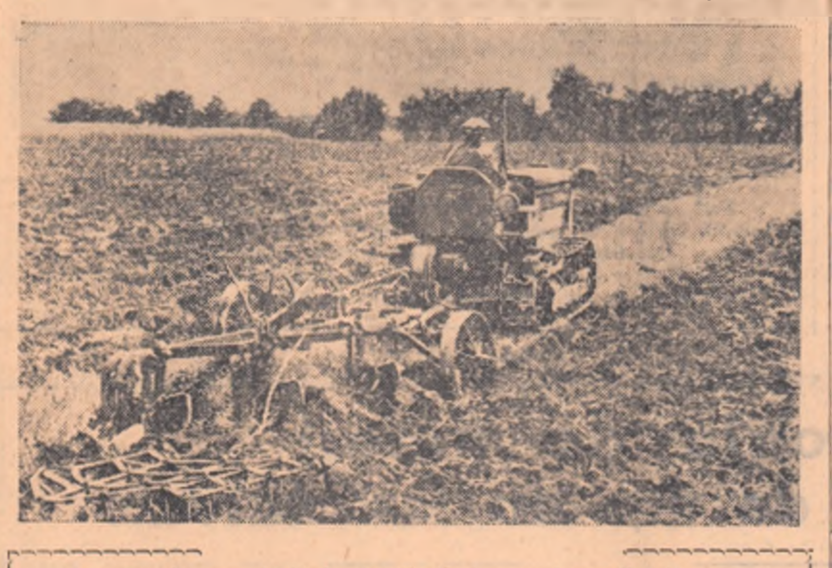
Și mai prost stau lucrurile cu semănătorile din S.M.T.-uri. Din datele centralizate de Direcția Generală S.M.T. rezultă că pînă acum cîteva zile abia fuseseră reparate 47 la sută din totalul acestor mașini. În vreme ce la S.M.T.-urile din Regiunea Autonomă Maghiară s-au reparat pînă acum 86,7 la sută din numărul semănătorilor, iar în regiunea Oradea 65 la sută, în stațiunile din regiunea Constanța — unde în toamna aceasta vor trebui însămînțate cu mașinile suprafețe mult mai mari ca pînă în acest an — abia s-a realizat 28,4 la sută la reparația lor. O situație asemănătoare există și în regiunea Baia Mare (32,3 la sută), Suceava (33,5 la sută) etc. Nici în ce privește gospodăriile agricole de stat nu se pot spune cuvinte de laudă despre situația pregătirii acestor mașini.

Au mai rămas puține zile pînă la începerea însămînțărilor de toamnă. De aceea, conducerile S.M.T.-urilor și gospodăriilor de stat au datoria să grăbească pregătirea tractoarelor, plugurilor, boroanelor, semănătorilor, — mobilizîndu-i la aceste lucrări pe cei mai pricepuți și mai vrednici mecanici și tractoriști, care și pînă acum au dat dovadă că știu să facă reparații de bună calitate.

O grijă deosebită trebuie dată în acest scop asigurării din vreme a pieselor de schimb. Exemplul strungarilor și mecanicilor de la S.M.T. Cobadin-Constanța, care au executat în atelierul propriu numeroase piese de schimb din resurse locale, trebuie urmat pretutindeni, ca astfel reparațiile să fie urgentate și să se facă economii cît mai importante. De pe acum trebuie luate măsuri în vederea alcătuirii și folosirii unui cît mai mare număr de cuple de cîte 2 sau 3 semănători, astfel ca forța la cîrlig a tractoarelor să fie folosită în întregime.

Reparînd cu simț de răspundere mașinile, pregătind condiții pentru folosirea lor cu întreaga capacitate de lucru, vom contribui ca lucrările mecanizate în campania de toamnă să se facă în termeni optimi și la un înalt nivel agrotehnic, punînd bază trainică unei recolte bogate în anul viitor.

ARĂTURI PENTRU INSĂMÎNȚĂRI

La gospodăria agricolă de stat Barboși — regiunea Galați, mecanizatorii zoresc arăturile pentru însămînțările de toamnă. Iată-l în fotografie pe tractoristul Mocuță Zaharia care își depășește zilnic norma cu 50—60 la sută.

Abia 20,4 la sută!

In urma ploilor căzute din abundență în ultimele săptămîni, pe ogoarele regiunii Pitești au fost create toate condițiile ca arăturile pentru însămînțările de toamnă sa se desfășoare cu intensitate sporită. Acestei lucrări însă nu i se acordă în prezent importanța cuvenită, organele agricole regionale motivînd că: „toate forțele sînt îndreptate acum pentru terminarea treierișului". Din suprafața de 150.000 de hectare ce trebuie însămînțate în toamna acestui an cu cereale păioase, pînă acum cîteva zile în regiunea Pitești nu fuseseră arate decît 30.715 hectare.

Cele 20,4 procente din plan realizate reprezintă prea puțin față de posibilitățile existente în regiune. In unele raioane, cum sînt Poteoava, Drăgășani, Costești și Slatina, bunăoară, organele de stat și agricole dovedesc un total dezinteres față de folosirea întregului utilaj la executarea acestor lucrări. In aceste raioane s-au făcut arături ce reprezintă procente între 13,3—24,1 la sută din plan.

Față de rămînerea în urmă a executării arăturilor pentru însămînțările de toamnă sînt vinovate în mare măsură și stațiunile de mașini și tractoare care lucrează pe ogoarele raioanelor sus amintite, printre care S.M.T.-urile: Miroși, Tîmpeni, Drăgășani, Recea și Costești.

Pînă la începerea însămînțărilor de toamnă a mai rămas puțin timp. De aceea, se impune ca organele de stat și cele agricole din comunele și raioanele regiunii Pitești să ia de urgență măsurile cuvenite ca ritmul arăturilor de însămînțare să sporească, astfel încît aceste lucrări să fie terminate în cel mai scurt timp posibil.

I. LEȘEANU

Incă 3 raioane din regiunea Constanța în prag de colectivizare

(De la corespondentul nostru). N-a trecut mult timp de cînd presa și radio-ul au anunțat terminarea colectivizării raionului Hîrșova. Acum, la comitetul regional de partid Constanța sosesc vești care arată că tot mai numeroși țărani muncitori din celelalte raioane ale regiunii intră în marea familie a colectiviștilor. Din raionul Istria a sosit vestea că numai între 18-30 august, 1.480 de familii de țărani muncitori întovărășiți au intrat în gospodăriile colective existente, cu o suprafață de peste 6.700 ha. Cu intrarea în gospodăria colectivă a țăranilor muncitori din Zebil, numărul comunelor complet cooperativizate din raionul Istria s-a ridicat la 14.

Și în celelalte raioane numărul celor care intră în gospodăriile colective crește mereu. In raionul Adam Clisi, de pildă, au intrat în gospodăriile colective, numai în cîteva zile, peste 180 de familii. Pe întreaga regiune, numărul celor înscriși în gospodării între 1—30 august se ridică la peste 4.200.

De subliniat că în 3 dintre raioanele regiunii numărul familiilor rămase în întovărășiri este mai mic de 5000. Aceasta arată că sînt condiții favorabile grabnicei colectivizări a acestor raioane.

SARCINI URGENTE pentru gospodăriile de stat

Gospodăriile de stat au obținut în campania de treieriș succese deosebite, reușind să recolteze la timp și fără pierderi culturile de păioase. In aceste zile, treierișul în aceste unități este pe terminate. In același timp se fac intense pregătiri pentru campania de însămînțări de toamnă.

Trebuie însă subliniat că aceste pregătiri și în special efectuarea arăturilor de vară nu se bucură în toate trusturile de atenția cuvenită. Așa este cazul gospodăriilor de stat din cadrul trusturilor din regiunile Suceava, Craiova, Galați, Stalin și altele. Deși viteza zilnică în executarea arăturilor de vară a crescut în ultima perioadă cu peste 1.000 ha, pe totalul gospodăriilor de stat aceasta înseamnă încă foarte puțin față de posibilități.

Toate gospodăriile de stat trebuie să dea atenție și altor lucrări importante care stau la temelia recoltelor viitoare și anume cultivarea griului după cele mai bune premergătoare, pregătirii cu grijă a terenurilor pe care griul urmează după griu și după porumb, aplicării îngrășămintelor naturale și chimice, selectării și controlului semînței.

De asemenea nu trebuie trecută din vedere sarcina ca fiecare gospodărie să creeze loturi de cel puțin 2 hectare pentru experimentarea dozelor de îngrășăminte și a normei și epocii de semănat.

INTERVIUL NOSTRU

Condiții noi

Prin cooperativizarea în întregime a agriculturii din regiunea Constanța s-au creat condiții noi pentru desfășurarea muncilor agricole, pentru dezvoltarea agriculturii în această parte a țării. Spre a cunoaște felul cum se desfășoară pregătirile pentru însămînțările de toamnă în noile condiții create, am avut o convorbire cu tov. ing. Nicolae Ionescu, vicepreședintele Comitetului executiv al sfatului popular regional Constanța.

INTREBARE: Cooperativizarea agriculturii regiunii Constanța e de-acum un fapt împlinit. Am vrea să știm ce condiții de lucru noi au apărut în urma acestui eveniment?

RASPUNS: Aceste condiții sînt multe. Voi reaminti acum însă numai două dintre ele, care, de altfel, sînt și cele mai importante: mecanizarea muncilor agricole se va desfășura acum pe o scară mult mai mare, iar știința agrotehnică înaintată își va găsi teren mult mai bun pentru a fi aplicată.

INTREBARE: Ținînd seama de aceste condiții precum și de faptul că muncile de toamnă bat la ușă, v-am ruga să ne spuneți ce măsuri au fost luate, sau se vor lua de acum înainte, de către organele de stat și agricole pentru buna desfășurare a lucrărilor?

RASPUNS: In primul rînd, s-a asigurat fondul de semințe pentru însămînțări de pe loturile semincere ale gospodăriilor colective și ale gospodăriilor de stat. Pentru gospodăriile colective s-au asigurat 20.000 tone de semințe de griu din soiul Bărăgan-77 și soiul A-15. Soiul Bărăgan-77 se va însămînța numai în raionul Fetești, deoarece s-a constatat că acest soi produce mult mai mult ca alte soiuri, în condițiile de climă și de sol ale acestui raion, iar soiul A-15 în celelalte gospodării din cuprinsul regiunii.

INTREBARE: Dar care este situația asigurării semințelor în întovărășirile agricole?

RASPUNS: Intovărășirile și-au asigurat și ele semințele de griu necesare încă de pe ariile de treier. Aceastä operațiune s-a făcut peste tot locul în comun. Desigur că sămînța respectivă nu-i de calitatea cea mai bună. S-au luat însă măsuri ca toate întovărășirile agricole să schimbe sămînța pe care o au cu sămînță de griu din cele două soiuri despre care am vorbit mai sus. Schimbul de sămînță se face în condiții cu mult mai bune față de alți ani, cînd țăranii individuali schimbau sau nu schimbau griul cu sămînță de calitate. Din această cauză noi nici nu am putut avea pînă acum pe întreaga regiune sămînță de griu din cea mai bună, care se adaptează condițiilor noastre. Aș vrea să mai spun că la semințe s-au făcut peste 1200 de probe de germinație, la cele două laboratoare din regiune. Rezultatele sînt bune. Semințele au încolțit în procent de 95—98 la sută. De asemenea, s-a condiționat aproape întreaga cantitate de sămînță necesară însămînțărilor din toamna aceasta.

INTREBARE: După cîte știm în anii trecuți în regiunea Constanța s-a însămînțat griu după griu mai mulți ani la rînd, ceea ce a dăunat producției. Ce măsuri s-au luat spre a se evita această situație?

RASPUNS: Ceea ce spuneți este adevărat. Anul acesta însă nu vrem să se mai repete, pe cît e posibil, acest lucru. De aceea am și luat măsuri pentru a se evita însămînțarea griului după griu pe terenurile care au fost infestate în trecut de gîndacul ghebos. In acest scop s-au stabilit solele unde se va însămînța griul de toamnă, ținînd seama de terenurile pe care s-au însămînțat cele mai bune culturi premergătoare ca leguminoase, sfeclă de zahăr, lucernière, porumbiști și altele. Acum acest lucru este posibil în regiunea noastră. Pe o parte din terenurile respective au început să se execute și arăturile. Pînă acum, s-au arat peste 80.000 de hectare. E adevărat că-i puțin față de planul stabilit. Și vina e a noastră. N-am desfășurat la timp o muncă susținută pentru intensificarea arăturilor. Au fost luate măsuri de îndreptare a acestei situații.

INTREBARE: Ce măsuri s-au luat ca toate mijloacele mecanizate de care dispune regiunea să fie întrebuințate cu succes la muncile din toamna aceasta?

RASPUNS: Așa cum am subliniat deja gradul de mecanizare a lucrărilor va fi mult mai mare ca în anii trecuți, deoarece prin cooperativizarea agriculturii în întreaga regiune s-au creat posibilități pentru folosirea rațională a întregului utilaj existent în unitățile noastre. Avem acum în regiune peste 2.600 de tractoare. In stare de funcțiune la ora actuală sînt peste 2.300, iar restul sînt intrate în reparații. Pe măsură ce se repară vor intra și celelalte în campanie. De altfel, noi ne-am propus cu utilajul existent (tractoare, pluguri, semănători), printr-o organizare a muncii cît mai bună, să însămînțăm zilnic cîte 10.000 de hectare. Aceasta înseamnă că suprafața planificată va putea fi însămînțată în cca 21 de zile, adică cu 10 zile mai devreme ca anul trecut.

In ce privește aplicarea regulilor agrotehnice la culturile ce se vor însămînța în această toamnă, stațiunile de cercetări agronomice din regiunea noastră vor da indicațiile necesare la timp pentru fiecare raion în parte. Aceste indicații au fost stabilite numai după ce ele au fost dezbătute de către ingineri și tehnicieni precum și de fruntașii cu o largă experiență în agricultură din unitățile producătoare din regiune. Respectarea timpului optim de însămînțări pe raioane, precum și aplicarea celorlalte reguli agrotehnice și folosirea întregului utilaj agricol au devenit acum o preocupare de seamă a tuturor organelor agricole și de stat. Vrem ca în anul viitor producțiile la culturile însămînțate în toamnă să întreacă cu mult producțiile obținute în acest an.

GH. ROȘU

Case noi ale colectiviștilor

Muncind cu vrednicie, membrii gospodăriei agricole colective din comuna Palazu Mare — regiunea Constanța au obținut în ultimii ani venituri din ce în ce mai mari, cu ajutorul cărora au putut să-și ridice mult nivelul de trai. Pe ulițe întregi, ca de pildă, în fotografia de față, azi se pot vedea numai case noi ale colectiviștilor.

CREȘTE FONDUL DE BAZĂ — CRESC ȘI VENITURILE

1

Pînă anul acesta, despre gospodăria colectivă din Curtici, raionul Arad, nu se puteau spune lucruri de laudă. După adunarea generală de la începutul anului, cînd s-a făcut bilanțul muncii trecute și s-a întocmit planul de producție, situația gospodăriei s-a schimbat văzînd cu ochii.

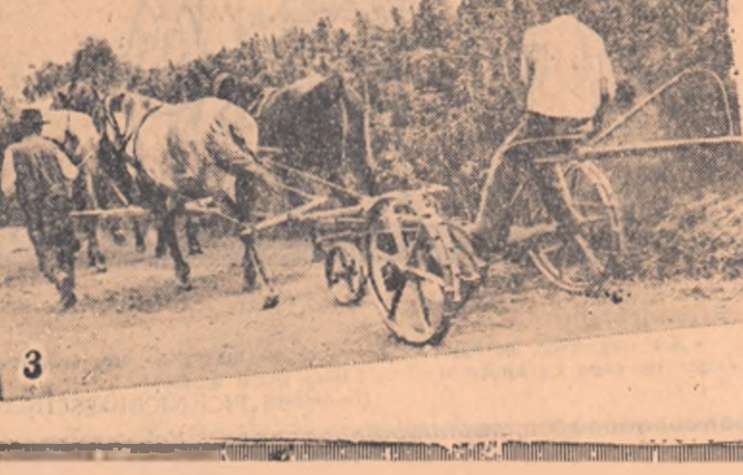
Iată cîteva fapte ce sprijină afirmația de mai sus.

Incă un camion al colectivei aduce de la arie saci plini. (foto 1) Colectiviștii au și făcut primele socoteli. De pe primele patru hectare treierate au rezultat 9.200 de kg. Asta înseamnă 2.300 kg la hectar. Alte 13 hectare au dat 31.600 de kg, deci 2.400 de kg la hectar. După alte 20 de hectare... Dar ce să mai vorbim, în medie ies peste 2000 de kg.

Cu ani în urmă, nu se prea putea vorbi despre veniturile gospodăriei colective. Acum însă... 29.235 lei din grădina de legume și zarzavaturi, 43.000 lei din sectorul zootehnic, 322.248 lei din atelierele anexe. Cifrele ar putea continua. Ce s-a făcut cu atîția bani? Unii s-au împărțit ca avans — la ziua-muncă, revenind cîte 5 lei — aproape 60.000 lei s-au repartizat fondului de bază, din care s-au cumpărat un autocamion, un gater, nouă motoare electrice, mașini moderne pentru atelierul de tîmplărie și multe altele. Acum se umplu magaziile cu cereale, acum — așa cum se vede în fotografie — se recoltează tutunul, (fotografia a doua), cînepa, (fotografia a 3-a).

2

3

Vor urma, sfecla de zahăr, porumbul. Acum se îngrașă porcii... acum se obțin deci veniturile cele mari.

S. BORȘAN
corespondent

O TREBȘOARĂ BUNĂ

Pe Nicolae Dinu îl cunoști de la o poștă dacă e mulțumit sau nu de o treabă. Are el felul lui de a merge, de a privi. Cînd e mîhnit, calcă grav, cată spre pămînt, fără chef de vorbă. Dar cînd sufletul îi este plin de bucurie, pășește țanțoș, sigur pe sine. Atunci, toată lumea este a lui. Cu cine se întîlnește stă de vorbă, spune, rîde; împărtășește bucuria de care este cuprins.

Intr-o zi, plin de voie bună, Nicolae Dinu s-a întîlnit pe ulița cea mare a satului cu prietenul său Marin Toader. Acesta ghici în veselia lui Dinu o izbîndă, o treabă făcută cu folos. Prietenul începu să-l iscodească:

— Ia ascultă, bădie, ce-i cu tine? De unde vii? Parc-ai cucerit Grivița singur, așa de mîndru și voios pășești.

Nicolae Dinu nu luă în seamă împunsăturile lui Marin Toader. Se grăbi să-i dezvăluie și lui taina bucuriei ce-l stăpînea. Bucuria ce sălășluia în inima, pe fața și în ochii lui Dinu își avea taina ascunsă... într-unul din buzunarele lui. Vîrî deci mîna și scoase din buzunarul din dreapta un teanc de hîrtii de o sută și de două zeci și cinci de lei.

— Iote colea bă! D-aia sînt bucuros, îi răspunse el lui Toader. Vin de la cooperativă. 1.600 de lei am luat pe griul care l-am avut contractat în asociere. Plus că am mai primit înainte 600 de lei ca arvună. Cum să nu te bucuri, cînd din munca ta culegi roade bune? În ăst an, ne-a dat pămîntul bucate ca niciodată. Prisosul l-am vîndut statului, vorba aia, de-aici de-acasă, fără să mai batem zile în șir drumul tîrgurilor. Prețul stabilit prin contract e cum nu se poate mai bun. Atunci ce motiv aș avea să fiu supărat? Merită mă, sau nu, să te bucuri? întrebă Dinu în timp ce-și îndesa teancul de bani în buzunar.

Din încuviințarea lui Marin Toader se putea lesne înțelege că se gîndise și el la lucrurile acestea. Doar nu trecuseră decît cîteva zile de cînd casierul cooperativei îi numărase și lui, ca și lui Dinu, vreo mie patru sute de lei, drept plată pentru tona de griu pe care o avusese contractată și o predase la bază.

Dinu îi vorbi apoi prietenului său despre planurile pe care și le făcuse. Se sfătuise cu ai lui și hotărîseră ca din banii pe care i-a primit pe griu să-și facă un ghioci nou sau să-și cumpere un cal tînăr. Toader îi mărturisi că el ar vrea să cumpere cu banii primiți numai lucruri pentru casă.

De la un timp Nicolae Dinu schimbă vorba:

— Ia ascultă, frate Toadere, zise el. Dar cu prisosul de porumb ce-o să facem? Nu vrei să-l vindem statului tot în asociere? Văzuși bine că așa este mai avantajos decît dacă l-am contracta fiecare în parte. Eu n-am prea mult porumb semănat dar pentru vreo 7—800 de kg tot aș putea să închei contract cu cooperativa.

Marin Toader a primit bucuros propunerea.

— Dar numai noi doi? Să mergem să stăm de vorbă și cu alții.

Au pornit-o dară amîndoi prin sat, pe la Oprișan Pîrvu, Vasile Pavel, Toader Chitic, Ianoș Vasile și alții. S-au înțeles de minune, ca unii ce cunosc avantajele contractării cerealelor în asociere. Cînd soarele era la chindie, ei s-au îndreptat către biroul cooperativei de consum. Contabilul Apreotesei Emil i-a primit binevoitor și le-a ascultat cererea. A pus apoi mîna pe un registru, l-a desfăcut și a început să scrie: Nicolae Dinu 800 kg; Ianoș Vasile 700 kg; Pavel Vasile 1.000 kg; Chitic Toader 800 kg; Marin Toader 1.000 kg...

Pînă seara, grupuri, grupuri de oameni au tot curs către biroul cooperativei de consum din Munteni. In cîteva zile, numărul țăranilor muncitori din sat care au contractat porumb în asociere pentru a-l vinde statului s-a ridicat la 370, iar cantitatea contractată a trecut de 60.000 kg.

Nicolae Dinu se bucura:

— Iaca, făcurăm și de data asta o trebșoară bună.

SĂGEȚI

La baza de recepție din Dornești-Rădăuți se lucrează nepermis de încet.

MELCUL:

— Poate aveți și pentru mine
La dumneavoastră-aici un loc,
Căci am ambiția, vezi bine,
La întrecere să vă provoc...

Desen de: NIC. NICOLAESCU

Pe teme actuale

Construcțiile — sarcina zilei

In multe locuri, străbătînd satele, privirea îți este atrasă de numeroase construcții grupate pe întinderi de zeci de hectare. Sînt centre gospodărești ridicate de colectiviști pentru nevoile noului fel de a munci — grajduri, magazii, remize.

Se construiește mult, chiar foarte mult. Deosebit de prielnică este această perioadă pentru executarea construcțiilor. După strîngerea grînelor și încheierea muncilor de întreținere a prășitoarelor, multe brațe de muncă au rămas disponibile. Ele pot fi foarte bine folosite la ridicarea construcțiilor.

Statul dă gospodăriilor un substanțial sprijin în bani și materiale. Ca buni gospodari însă colectiviștii nu așteaptă să primească totul de-a gata. Cei din Valea Seacă-Constanța au folosit pentru construcții piatra scoasă din dealul de la marginea satului — cam 7 vagoane. Colectiva din Mitreni-București a organizat o echipă pentru făcutul cărămizii. Peste un milion de bucăți de cărămidă a făcut echipa în 4 ani — adică atît cît trebuia. Mai sînt și alte numeroase asemenea exemple. Ele dovedesc că gospodăriile au înțeles un lucru însemnat: nu-i bine să te angajezi în cheltuieli prea mari cînd, cu puțină străduință, poți realiza însemnate economii, folosind resursele locale.

Ca în oricare altă treabă și în executarea construcțiilor este nevoie de spirit gospodăresc. Colectiviștii din Laslea, regiunea Stalin, au păgubit anul trecut peste 200.000 de lei din cauză că au amplasat un grajd pe un teren necorespunzător. La fel li s-a întîmplat și colectiviștilor din Ciucurova, regiunea Constanța.

La unele gospodării colective din regiunile Iași și Pitești se face simțită o altă greșeală. Construcțiile sînt ridicate în 3—4 locuri. Desigur că avînd grajdurile așezate astfel, buna îngrijire a animalelor va avea de suferit. Afară de aceasta dispersarea construcțiilor duce la pierderi însemnate de teren bun pentru agricultură și la irosirea de zile-muncă.

Nu în puține locuri colectiviștii se plîng de lipsa unor materiale pe care nu le pot face prin mijloace proprii. Este vorba îndeosebi de cherestea, ciment, țiglă. Tehnicienii sfaturilor populare nu pot, nu au voie să lase nerezolvate cererile îndreptățite ale colectiviștilor. Gospodăriile vor să construiască trainic, pe măsura puterilor lor, și pentru aceasta au nevoie să fie serios sprijinite. Sprijinite în procurarea materialelor, în folosirea pe scară mai largă a resurselor locale, ajutate la întocmirea documentației tehnice. Pînă la căderea iernii toate construcțiile destinate producției trebuie să fie terminate. Construcții ieftine și trainice — aceasta să fie grija de căpetenie a tuturor unităților agricole cooperatiste și a organelor locale.

TEOHARI OPREA

Oameni şi locuri din patria noastră

UNDE-i tovarăşul preşedinte?

Maşina face un viraj scurt şi pătrunde în curtea largă a gospodăriei colective din Topraisar. Doi moşnegi, un tătar cu faţa lată şi fes negru pe vîrful capului şi un român oacheş cu mustaţa bălană, stau la poartă. Intrebăm de tovarăşul Ionus Caiali.

— Nu ştiţi pe unde-i preşedintele?

Moşneagul cu mustaţa bălană pune mîna pîlnie la ureche şi se apropie.

— Preşedintele? Nu ştim, că el nu prea stă pe la sediu. O fi prin gospodărie!

Frumos răspuns! O fi prin gospodărie! Ca şi cînd gospodăria ar fi acolo, o ogradă de 200 de metri pătraţi.

Dar n-avem încotro. Mergem după Ionus. Trebuie să-l găsim. Am aflat că-i un preşedinte destoinic. Trebuie să-l vedem la lucru şi chiar să-i facem o fotografie. Ne uităm la ceas. E nouă. Soarele abia s-a ridicat deasupra salcîmilor prăfuiţi de pe marginea uliţelor. Avem destul timp pentru alergătură. Dar încotro s-o pornim?

Gospodăria are atîtea acareturi, atîtea puncte unde s-ar putea merge! E o gospodărie înfiinţată în 1950. De atunci s-a dezvoltat mult. Noroc că, aflînd despre ce-i vorba, ne scoate din încurcătură Menasan Gevat, agronomul gospodăriei, un flăcău uscăţiv, cu ochii mici, negri:

— L-am văzut la bazinul de însilozare. Luaţi-o într-acolo.

Bun! Pornim spre bazin. Aici, treaba e în toi. O maşină ciudată, cu un gît lung, mînată de-un tractor, vîjîie de-ţi ia auzul, scoţînd pe gură furaje tocate. Furajele sînt împrăştiate şi bătătorite de copitele unui cal care se învîrteşte în bazin, ca pe vremuri la aria de treier. Ţăranii aşteaptă cu căruţele încărcate să le vină rîndul la descărcatul porumbului furajer. Dar pe preşedinte nu-l găsim nici aici.

— A plecat în partea ceea, — ne spune brigadierul zootehnist, arătînd cu mîna spre grajduri.

Ionus nu e nici la grajduri. Nu ştim cum se face că tot în urma lui picăm. Ionus Caiali nu stă prea mult într-un loc. Are multe de făcut.

— Acu' a plecat spre puiernită. Nu-ş ce au roşcatele noastre că nu prea ouă. S-a dus cu veterinarul, ne spune cineva.

La puiernită:

— A fost adineauri! S-a dus la construcţii. Zidim o nouă magazie. Nicăieri nu e de găsit preşedintele. Simţim cum ne trec năduşelile.

— Unde e preşedintele, moşule? îl întrebăm pe bătrînul cioban Ilie Boţoc, care ne iese în cale, în fruntea turmei sale de ţigăi.

Ilie Boţoc îşi ia căciula, (el poartă căciulă şi-n mijlocul verii), ne salută şi se apleacă spre oaia bălană, însemnată cu negru la ureche, care a şi ajuns la jgheabul fîntînii şi o întreabă:

— Bucălaie, tu nu l-ai văzut pe Ionus al nostru?

— Nea-i face oaia cu ochii la moş Ilie.

— Spune că s-a dus să vadă cum îi se pregăteşte casa de iarnă oilor ăstora, ne spune ciobanul, zîmbind hîtru.

Dar pe Ionus nu-l găsim nici la stîna oilor.

— E la arătură, ne lămureşte un lipovean cu barba mare, roşcată, împletind cu îndemînare pereteie de stuf al saielelor.

...De la arătură trecem pe la bostănărie. Ne întîmpină o colibă ţuguiată în mijlocul unei întinderi de 9 ha de pepeni. Poate că Ionus se află aici, la răcoare, muşcînd cu poftă dintr-o felie de pepene cu miezul roşu. Are tot dreptul, după atîta alergătură. Dar spre necazul nostru, din colibă iese un moşneguţ cu bărbuţă albă, turcul Iosup Kapar.

— A fost pe-aici, şi-a plecat. S-a dus la arie. Mai avem de treierat fasolea...

Iosup Kapar nu ne lasă pînă nu ne pune în braţe cîte un pepene mare.

— Luaţi, s-aveţi şi pe drum. Sînt buni la sete.

Ii pomenim lui Kapar de adunarea generală, de judecata colectiviştilor.

— Pentru 5—6 pepeni, la 20 de vagoane cît avem noi? Şi-apoi las' să-mi scadă mie o zi-muncă. La 200 cîte am pînă acum, nu se bagă de seamă.

...Aria de treier. Nimeni de aici nu ştie unde a plecat preşedintele. Disperaţi, ne uităm la ceas. E trecut de amiază. Un nor uriaş ameninţă să întunece soarele. S-a dus fotografia noastră! Unde să-l găsim acum pe Caiali? De bună seamă că a coborît în sat. E ora mesei...

La gîndul că preşedintele se înfruptă la acea oră dintr-un borş de pui, simt că îmi lasă gura apă.

Casa lui Ionus se află cam singuratică, într-o margine a satului. Oprim. Se deschide o uşă şi ne întîmpină un cap speriat de copil şi o femeie tînără, după faţă tătăroaică, cu un prosop într-o mînă şi cu săpunul în cealaltă. De bună seamă că nevasta lui Ionus îşi spăla copiii. Dar nici ea nu ştie să ne spună unde e preşedintele. In curte, la umbra unui dud, îl aşteaptă pe Ionus masa, cu mămăliga şi mîncarea răcită în farfurie. Dar Ionus întîrzie.

— Asta se întîmplă aproape în fiecare zi, ne spune femeia. Nu prea ţine el socoteală de ora mesei. Dacă se apucă de-o treabă, uită de mîncare.

Ne pregătim s-o pornim din nou la drum. In clipa aceea, apare de după colţ o căruţă cu un cal alb.

— Uite-l pe Ionus, tresare bucuroasă tînăra tătăroaică.

Era aşa cum mi-l închipuisem: voinic, cu faţa lată, arsă de soare. Numai ochii albaştri, blînzi îi dădeau mai degrabă un aer de moldovean, decît de tătar. Ionus îi strigă din mers nevestei ceva pe tătăreşte, dar cînd vede maşina noastră la poartă, se opreşte.

— De-acuma nu ne mai scapi, îi spunem noi. Te căutăm de azi dimineaţă să-ţi facem o fotografie. Ionus se uită la noi mirat. Se împotriveşte, aproape mînios.

— Da ce să-mi faceţi tocmai mie? Muncesc eu mai mult decît alţii? Nu! Nu! duceţi-vă şi fotografiaţi-i pe oameni. Avem fruntaşi, avem colectivişti destoinici. Şi Ionus nu vrea cu nici un chip să se lase fotografiat. Noroc că tocmai atunci trece pe uliţă un colectivist. Atunci îl auzim pe Ionus strigînd:

— Mehmet! stai niţel. Vino încoace, vino să facem o fotografie! Ii aşezăm pe amîndoi în faţa unui pomuleţ tînăr din mica livadă de lîngă casa preşedintelui. Şi numai aşa reuşim să-l facem pe Ionus să zîmbească.

STELA NEAGU

La grădiniţa sezonieră a colectivei din Curţişoara

Fericită copilărie trăiesc fetiţele şi băieţaşii colectiviştilor din comuna Curţişoara, raionul Slatina, regiunea Piteşti. Sub supravegherea educatoarei Şerban Rodica — aşa cum se vede în fotografie — ei învaţă cîntece şi jocuri în aer liber, în apropierea sediului colectivei. Părinţii lor îşi pot vedea nestingheriţi de treburi.

Ştiţi să răspundeţi?

In dorinţa de a-i stimula pe cititorii ziarului nostru să studieze pe scară cît mai largă lucrările apărute sau cele ce apar din domeniul agrozootehnic, continuăm concursul de întrebări intitulat „Ştiţi să răspundeţi?"

Răspunsurile se vor trimite pe adresa ziarului nostru în termen de două săptămîni de la data publicării lor cu menţiunea: „Pentru concurs". Ele trebuie scrise citeţ şi semnate cît se poate de descifrabil, indicîndu-se ocupaţia şi adresa concurentului. La încheierea concursului, care va dura trei luni, cînd vom publica şi răspunsurile exacte, cîştigătorii vor fi stabiliţi pe baza punctajului obţinut.

Pentru cele mai multe răspunsuri exacte se vor acorda:

Premiul I — un aparat de radio.
Premiul II — un patefon.
Premiul III — o maşină de bătut porumb.

In afară de cele trei premii, se vor acorda mai multe menţiuni, pe baza exactităţii răspunsurilor primite.

Publicăm mai jos a opta serie de întrebări:

- Cum se formează alunele de pămînt?
- Cum putem combate bruma la culturile de legume?
- De cîţi metri pătraţi de răsadniţă avem nevoie pentru a obţine răsad (repicat la 10/10 cm) pentru plantarea unui ha de roşii timpurii?
- La care culturi legumicole se pot obţine 2 recolte pe an?
- Cîte seminţe poate să producă o plantă de muştar?
- In al cîtelea an de vegetaţie poate fi folosit trifoiul ca îngrăşămînt verde?
- Din ce cauză este lupoaia păgubitoare culturilor?

E bine să ştim

Cum şi ce îngrăşăminte să aplicăm o dată cu arăturile de toamnă

Ingrăşămintele reprezintă pentru culturi ceea ce este hrana pentru om. Fără ele, plantele nu pot creşte bine şi rodi îmbelşugat. In fiecare an însă culturile agricole scot din sol o mare cantitate de substanţe hrănitoare, dintre care cele mai importante sînt: azotul, fosforul şi potasiul, care trebuie înlocuite prin aplicarea îngrăşămintelor naturale sau chimice. Cea mai mare parte dintre ele se cer a fi încorporate în pămînt acum, o dată cu lucrările de pregătire a terenului.

Să folosim mai mult şi mai bine gunoiul de grajd...

Cel mai cunoscut şi mai răspîndit îngrăşămînt, pe care îl are la îndemînă orice gospodărie agricolă, este gunoiul de grajd. El este socotit pe drept cuvînt ca un îngrăşămînt complet, deoarece conţine toate elementele nutritive necesare vieţii plantelor (azot, fosfor, potasiu şi calciu) şi dă rezultate bune pe toate solurile de la noi din ţară şi la toate culturile.

Cînd şi cum trebuie să-l întrebuinţăm?

Gunoiul de grajd trebuie dat mai întîi pe suprafeţele ce urmează să fie cultivate în această toamnă cu cereale păioase şi anume pe solele care în ultimii 3—4 ani nu au primit acest îngrăşămînt. Urmează apoi terenurile ce vor fi cultivate în primăvară cu plante a căror perioadă de vegetaţie este mai lungă cum sînt: cartoful, floarea-soarelui, porumbul, sfecla de zahăr, cînepa etc.

Gunoiul de grajd se răspîndeşte pe teren uniform şi se îngroapă o dată cu arătura în aceeaşi zi sau cel mai tîrziu la o zi de la împrăştiere. Dacă avem de încorporat cantităţi mari de gunoi acesta se va căra la marginea tarlalei respective, făcîndu-se grămadă pe un loc bine bătătorit, unde se va ţine acoperit cu un strat de pămînt gros de 20 cm pînă la începerea arăturilor.

Pe pămînturile lutoase din regiunile secetoase ale ţării (Constanţa, Bucureşti, Galaţi etc) care urmează să fie cultivate cu cereale de toamnă se va da la hectar circa 20 tone de gunoi de grajd *bine putrezit*. Unii ţărani din regiunile mai sus amintite mai obişnuiesc încă să îngraşe pămîntul cu gunoi neputrezit, sub formă păioasă, aşa cum îl iau din grajd. In pămînt gunoiul aflat în această stare dă de umezeală, începe să fermenteze şi se încinge producîndu-se o temperatură care ajunge uneori chiar pînă la 60°C; din această cauză plantele suferă mult părînd ca şi pîrjolite. Iată de unde s-a născut părerea greşită că gunoiul de grajd arde plantele. Realitatea este însă că nu îngrăşămîntul este de vină, ci felul cum este pregătit şi întrebuinţat. *Pentru a ajuta la mărirea recoltelor, gunoiul de grajd trebuie folosit, mai ales în regiunile secetoase, în stare bine descompusă. Experienţele făcute la staţiunea experimentală I.C.A.R.-Valul Traian, aşezată în inima Dobrogei, arată că folosind gunoiul bine descompus, se pot obţine la grîu, bunăoară, sporuri de producţie de 500 şi chiar 900 kg la ha.*

Pe solurile cu precipitaţii mijlocii se foloseşte mai mult gunoi de grajd, între 20—25 tone la ha şi potrivit de fermentat. Acolo unde terenul este nisipos sau de tip podzolic, adică albicios, sărac în materie organică şi fără structură, aşa cum se întîmplă de obicei în regiunile cu umiditate mai multă — Ploeşti, Timişoara, Piteşti, Bacău, Suceava şi altele — se recomandă ca gunoiul să fie încorporat mai puţin descompus, spre a se înlătura pierderile de substanţe hrănitoare prin spălarea şi ducerea lor în adîncime de către ploi. De asemenea, este bine să se dea gunoiul mai puţin putrezit şi pe solele ce vor fi cultivate cu plante care au o perioadă de vegetaţie mai lungă sau cu plante rădăcinoase. In aceste din urmă cazuri, gunoiul se dă în cantitate de 25—30 tone la ha, şi se îngroapă la o adîncime de 18—20 cm.

O dată cu gunoiul de grajd se va îngropa în pămînt şi cantitatea de 120—150 kg de superfosfat la ha.

...şi îngrăşămintele chimice

Acolo unde nu sînt suficiente cantităţile de gunoi de grajd, trebuie să le înlocuim cu îngrăşăminte chimice azotate, fosfatice şi potasice. Ingrăşămintele chimice azotate nu se încorporează de obicei o dată cu

lucrarea de bază a solului, întrucît datorită solubilităţii mari, ele sînt spălate şi duse de ploi în adîncime; pe de altă parte, s-a mai constatat că la cerealele de toamnă ele micşorează rezistenţa acestora la ger. Numai acolo unde în asolament urmează cereale de primăvară se pot aplica o dată cu arătura 100—150 kg de sulfat de amoniu la ha; de asemenea, în zonele secetoase se recomandă să se dea la hectar o dată cu arătura, pe terenurile destinate culturii bumbacului, circa 100 kg de îngrăşăminte chimice azotate.

Dintre îngrăşămintele fosfatice superfosfatul este cel mai recomandat a fi aplicat o dată cu arătura de bază.

Superfosfatul se dă o dată cu arătura de toamnă în cantitate de 200—250 kg la ha. Se vor îngrăşa cu întîietate solele care au fost cultivate cu leguminoase, deoarece acestea sărăcesc pămîntul în fosfor.

Ingrăşămintele chimice potasice trebuie administrate o dată cu arăturile în primul rînd pe solurile uşoare şi pe podzoluri şi acolo unde vom cultiva în primăvară sfeclă de zahăr, tutun, floarea-soarelui, cartofi şi porumb. Mai puţin recunoscătoare la îngrăşămintele potasice sînt leguminoasele (bobul, lucerna, trifoiul etc). La cartofi şi la tutun se va evita să se dea îngrăşăminte potasice ce conţin clor, de exemplu sare potasică, care trebuie înlocuită cu sulfatul de potasiu sau cu cenuşă. Dozele de îngrăşăminte potasice ce se vor da o dată cu arătura de bază vor fi de circa 100—150 kg la ha.

Ing. TEODOR TRANDAFIRESCU
I.C.A.R. Bucureşti

Şcoala de puieţi şi şcoala de viţe au fost salvate

Publicăm mai jos fragmente din scrisoarea primită de la gospodăria agricolă colectivă Almalău, raionul Băneasa. Prin această scrisoare se aduc mulţumiri punctului experimental Ostrov al Institutului de cercetări hortiviticole al Ministerului Agriculturii şi Silviculturii.

Gospodăria noastră a înfiinţat şcoală de puieţi şi şcoală de viţe. Atît puieţii — la sfîrşitul lui mai — cît şi viţele — la finele lunii iunie — au fost ameninţate cu distrugerea, din cauza unor boli pe care nu le puteam identifica. Cînd tocmai ne cuprinsese deznădejdea, şcoala de puieţi a fost vizitată de şeful punctului experimental. Acesta a identificat pe loc boala şi a confirmat-o a doua zi, cu ajutorul analizelor de laborator. Duşmanul şcolii noastre de puieţi era ciuperca Pythium de Baryanum, pe care am distrus-o, potrivit tratamentului indicat: cu soluţie de Germisan şi prin praşile repetate. Soluţia de Germisan am căpătat-o, prin intervenţia punctului experimental, de la gospodăria de stat Ostrov. Intervenind chiar la începutul bolii, noi am putut opri propagarea ei şi am salvat circa 75.000 de puieţi care sînt astăzi de o frumuseţe rară. Organele de control din Ministerul Agriculturii şi Silviculturii care au vizitat şcoala noastră de puieţi o consideră drept cea mai frumoasă din cele pe care le-au cunoscut vreodată.

Abia înlăturasem pericolul ce ameninţa şcoala de puieţi şi o nouă boală s-a abătut asupra sectorului nostru pepinieristic. De astă dată era în pericol şcoala de viţe.

Fără să pierdem timp am făcut apel la punctul experimental. Şeful punctului, inginerul Iordache Dobrescu, a venit la faţa locului, a luat probele necesare şi prin analize de laborator a stabilit că viţele sînt atacate de ciuperca numită Capnodium salicinum. Atacul bolii a fost oprit în urma stropirilor repetate cu soluţie de calaican, în concentraţie de 0,2 la sută. Lăstarii care au fost atinşi parţial de boală şi-au revenit, iar viţele ce apucaseră să se usuce au fost scoase şi arse. Astfel, am salvat peste 150.000 de viţe.

Din partea punctului experimental am primit un sprijin preţios şi pentru apărarea celor 25 hectare de vie pe rod, atacată de Antracnoză pătată a viţei. Punctul experimental a depistat un focar al acestei boli existent în podgoria gospodăriei. Tratamentele recomandate de punctul experimental s-au dovedit eficace. Problema Antracnozei nu este însă rezolvată. Lupta împotriva ei o vom continua prin tratamente de iarnă şi de primăvară, pentru a distruge focarul existent şi a-l împiedica să se întindă.

Mai adăugăm că datorită punctului experimental care ne-a trimis la timp comunicatele privind avertizarea manei viţei de vie şi comunicatele pentru combaterea oidiumului, cele 2 boli nu ne-au provocat nici o pagubă.

Trimiţînd ziarului această scrisoare, noi împlinim dorinţa membrilor gospodăriei colective. Ei mulţumesc punctului experimental pentru ajutorul acordat şi speră să obţină din partea lui un sprijin şi mai mare în viitor. Credem că vom putea primi sprijin din partea punctului, — pe care-l vedem dezvoltîndu-se spre o modernă staţiune experimentală — pentru refacerea şi îmbunătăţirea patrimoniului viticol al gospodăriei noastre. In încheiere, vă facem cunoscută hotărîrea colectiviştilor de a face din gospodărie o puternică unitate pomiviticolă care să ajungă renumită în toată ţara şi chiar dincolo de hotarele ei.

Ing. Petre Gheorghieş
şi Constantin Crum
de la gospodăria colectivă Almalău, regiunea Constanţa

Mai multă atenţie programelor staţiilor de radioficare de la sate

Este bine cunoscut faptul că în munca de culturalizare a satelor noastre, un rol de seamă îl are — alături de căminele culturale, biblioteci, cinematografe şi reţeaua de radioficare. Creată în anii regimului democrat-popular, ea a cunoscut o rapidă dezvoltare, numărul staţiilor de emisie şi al abonaţilor ajungînd în ultima vreme la cifre de-a dreptul impresionante.

In regiunea Ploeşti, pe lîngă studioul central al oraşului, în diferite comune există un număr de 32 staţii de radioficare cu cîteva zeci de mii de abonaţi. Incepînd de la 5 dimineaţa — ora de deschidere a emisiunii pe programul I — şi pînă la orele 24, staţiile transmit alternativ programele cele mai interesante. Conform unei hotărîri adoptată la una din recentele consfătuiri ale redactorilor staţiilor de radioficare din regiune, s-a hotărît ca programul emisiunii locale să fie transmis între orele 19—19,30, timp în care el poate fi ascultat de cît mai mulţi cetăţeni.

După cum se vede, limita de timp acordată acestor emisiuni locale este destul de redusă, numai o jumătate de oră zilnic. Intervine aici deci — ca factor principal — priceperea redactorului responsabil al emisiunii, ca să realizeze în acest interval un program cît mai cuprinzător, mai variat, şi totodată atractiv. Fiecare emisiune trebuie să fie o oglindă în care să se răsfrîngă zilnic cele mai importante activităţi din viaţa comunei, să fie o adevărată tribună de la care să-şi poată spune cuvîntul fruntaşii recoltelor bogate, fruntaşii în munca de transformare socialistă a agriculturii, să cuprindă informaţii cît mai scurte şi mai variate, să cuprindă recitări şi cîntece executate de cei mai talentaţi tineri din comună, să folosească în sfîrşit cu pricepere satira pentru a critica pe codaşi, delăsători, pentru a-i înfiera pe cei care îşi însuşesc din avutul obştesc.

In bună măsură, cele relatate mai sus oglindesc activitatea şi experienţa staţiei de radioficare din comuna Aninoasa, raionul Tîrgovişte, una din staţiile fruntaşe pe regiune. Ajutat de un colectiv priceput şi totodată entuziast, redactorul Gheorghe Ciocan a reuşit să realizeze emisiuni aşteptate zilnic cu interes de locuitorii comunei.

O activitate la fel de rodnică se duce şi la staţiile de radioficare din Petroşiţa (redactor Pascu Mihai), Vălenii de Munte (redactor Constantin Dorina), Dolceşti (redactor Cristea I.) etc.

Din păcate însă, un număr destul de mare din totalul celor 32 de staţii de radioficare din regiunea Ploeşti nu dau atenţia cuvenită alcătuirii unor emisii locale cît mai cuprinzătoare, cît mai reuşite. Staţia de radioficare din comuna Brăneşti, de exemplu, (redactor Mărgeanu Livia) a transmis cu totul în luna iulie 3 emisiuni locale, şi acelea foarte slabe. Emisiuni locale cu un conţinut slab, necorespunzător, se transmit şi în comunele Măgureni, Brebu, Inoteşti, etc. In comuna Puchenii Moşneni, Stoian Victoria, redactor, a fost trimisă de organizaţia U.T.M. pentru a urma cursurile şcolii de propagandişti. In loc să ia măsuri pentru a o înlocui pe această perioadă, preşedintele Sfatului popular comunal a răspuns tovarăşului venit de la regiune că „poate să stea staţia închisă şi fără redactor". O asemenea atitudine din partea unui organ de stat chemat să dea un sprijin cît mai eficace muncii staţiei de radioficare este mai mult decît condamnabilă.

O răspundere serioasă pentru slaba calitate a emisiunilor locale ale staţiilor de radioficare din regiune o poartă şi conducerea centrului regional. Consfătuiri mai dese pentru împărtăşirea experienţei în muncă a redactorilor fruntaşi, mai multe deplasări în regiune, mai multă exigenţă la numirea redactorilor, iată cîteva din obiectivele imediate ce stau în faţa conducerii centrului regional. In sfîrşit, trebuie să se facă intervenţii mai serioase, mai stăruitoare la Direcţia Generală a Radiodifuziunii pentru schimbarea utilajului învechit şi defect al cîtorva staţii — lucru cerut de multă vreme — şi, de asemenea, trimiterea de discuri mai noi şi mai potrivite pentru discotecile satelor.

Ţinînd seama de larga răspîndire a reţelei de radioficare, de importanţa şi rolul cultural-educativ al emisiunilor locale, conducerea centrului regional Ploeşti trebuie să treacă de îndată la luarea măsurilor necesare pentru îmbunătăţirea neîncetată a calităţii acestor emisiuni de la sate.

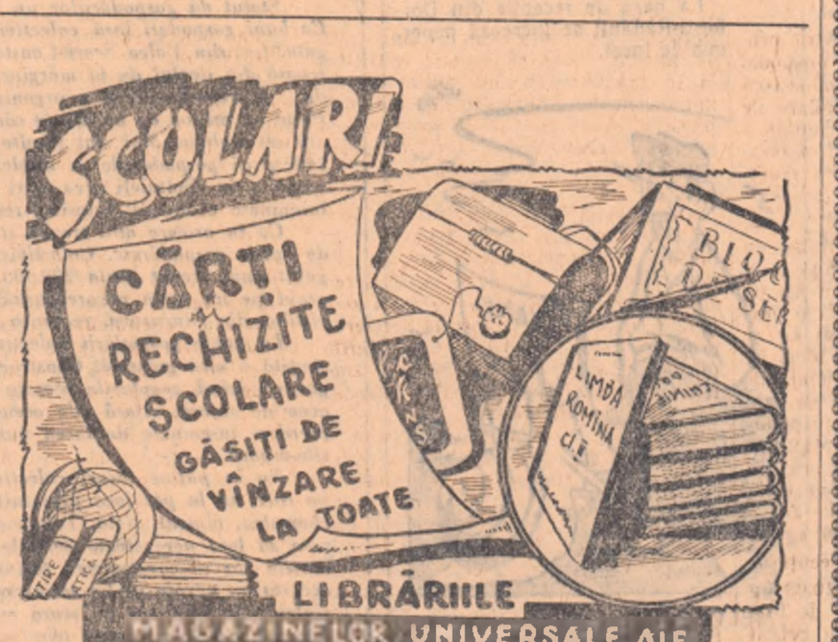
S. LEONARD

Răsplătirea muncii unor mecanizatori fruntaşi de la S.M.T. Făcăeni

De curînd, mecanizatorii de la S.M.T.-Făcăeni, raionul Feteşti, au sărbătorit îndeplinirea cu 10 zile înainte de termen a sarcinilor de plan din campania de vară.

Cu acest prilej, conducerea şi comitetul de întreprindere al staţiunii au acordat brigăzilor şi mecanizatorilor fruntaşi distincţii şi premii. Cea mai bună brigadă pe staţiune, brigada I, realizînd în campanie 1.399 de hantri faţă de 731 cît a avut în plan, a obţinut ca premiu un aparat de radio, iar şeful de brigadă Alexe Nicolae a primit insigna de mecanizator fruntaş şi o diplomă de onoare. Brigada a V-a care şi-a realizat planul în proporţie de 150 la sută a primit de asemenea un frumos premiu. Cu insigna de mecanizator fruntaş şi cu diploma de onoare au mai fost distinşi şi şefii de brigadă Ilicu Ioan, Simion Alexandru şi Cătelariu Nicolae, precum şi tractoriştii Sisoi Tudor, Olteanu D. Gheorghe şi Spînu Victor. Tractoristului Spînu Constantin, secretar al organizaţiei de bază U.T.M., care şi-a realizat planul în proporţie de 400 la sută, i s-a înmînat în mod festiv steagul de tractorist fruntaş pe staţiune, insigna de mecanizator fruntaş şi diploma de onoare.

C. FRINCU
corespondent

Din sălile instanţelor de judecată

Galanton pe punga... statului

Locuitorii comunei Răzvani, raionul Lehliu, se mirau văzîndu-l pe consăteanul lor Radu Topîrceanu tot ţinînd-o, de la o vreme, în chefuri.

Pînă la urmă lucrurile au ieşit la lumină: efectuîndu-se un control la magazinul de librărie al Cooperativei Răzvani, s-a constatat în gestiunea responsabilului Radu Topîrceanu o lipsă în valoare de 21.538,57 lei.

— Va să zică, şi-au spus locuitorii din Răzvani, de aceea era aşa de „larg" gestionarul, încît la fiecare chef îşi aducea numeroşi invitaţi..

Trimis în judecata Tribunalului Popular al raionului Lehliu, Radu Topîrceanu a fost condamnat la 5 ani închisoare corecţională şi obligat totodată să plătească cu titlu de despăgubiri civile către U.R.C.C. Lehliu suma de 21.538,57 lei.

Hotărîrea a rămas definitivă.

SATIRĂ ŞI UMOR

RAPSODIE DE TOAMNĂ

S-a pornit toamna în cale
S-au sfîrşit căldurile.
Peste tot, în deal, în vale
Incep arăturile.

Galben, a început să geamă
Păpuşoiul repede
Şi-a prins — poate şi de teamă —
Foile să-şi lepede...

— Ce m-oi face? Un' m-o pune
Că-s la fel pătulele...
Meşteri!, dîrdie şi spune:
Hai, veniţi cu sculele!

— Dar noi? ţipă razachia,
De o trec sudorile —
Crama-i mică, mare-i via
Mi-or strivi surorile!...

Sfecla a ciulit urechea:
Nu cumva-s combinele?
...M-am topit, m-apucă strechea
De-or sosi maşinile.

Sus în deal, la colectivă
Este animaţie.
Cifrele tot urcă stivă
Cu anticipaţie.

Planul de-nmagazinare
A căzut în mlaştină.
Căci recolta — cum se pare —
Nu mai e de... baştină.

S-a umflat ca polobocul,
N-o mai ţin hambarele
Alte, noi, cere-n tot locul,
Uite, crapă carele!

Doar contabilul Peniţă
Privind vesel lanurile
Zice: O să mă-mbăt criţă
Depăşit am planurile?

Cu vin nou, chefu-i la toartă.
Straşnic cîntă fetele.
Toamna şi-a lăsat la poartă
Plînsul şi regretele...

Nu mai este cea de alt-dată.
Căci, — cum spun ecourile —
De-aş scri cît e de bogată
Mi-aş toci stilourile!

AL. RAICU

BOABE DE PIPER

Un nou sistem

In comuna Licurici din raionul Gilort se aplică de la o vreme un nou sistem de încasare a autoimpunerii. „Inovaţia" îi aparţine tov. Turcin Ion, secretarul comitetului executiv al sfatului popular. In loc să meargă pe teren pentru a lămuri oamenii să plătească sumele subscrise la autoimpunere, dumnealui stă toată ziua în birou şi încasează autoimpunerea de la locuitorii veniţi pentru a obţine un act sau o adeverinţă.

Sistemul e nou, nimic de zis, dar năravul „inovatorului" e tare vechi...

Dar bazinul unde e?

Aţi fost vreodată pe stadionul comunei Ceptura din regiunea Ploeşti? Nu? Păcat! Aţi fi putut vedea aici evoluînd (era să zicem zburdînd) un impresionant număr de... animale şi păsări. „Sportivii" cu patru picioare şi cei cu pene se arată foarte satisfăcuţi că au unde se „antrena".

Singurele nemulţumite sînt raţele din comună, care cer cu insistenţă să se amenajeze neîntîrziat pe „stadion" şi... un bazin de înot.

TREBUIE „UNS"

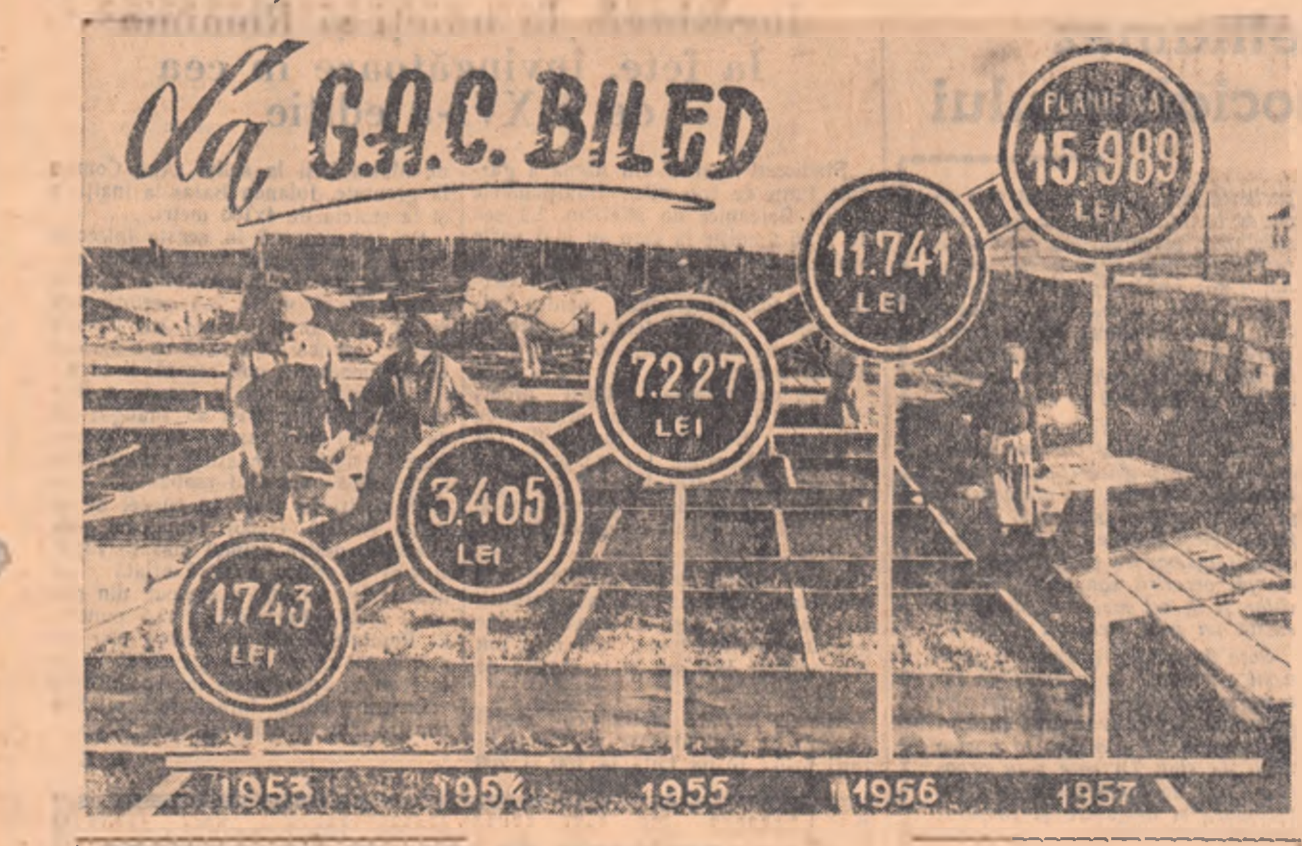
Unii tractorişti, ca de pildă, cei de la S.M.T. Titu, nu respectă contractele încheiate cu unităţile agricole din raion, arînd ce la indivizii care n-au încheiat contracte cu S.M.T.-ul.

TRACTORISTUL:
— Ce vrei, bade, ce mai vrei? Doar ţi-o spun cu binişorul:
Cum să meargă, bre, tractorul,
Dacă nu îi dai u.. lei!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

De pe fiecare hectar un venit mai mare

Gospodăria agricolă colectivă din comuna Biled, regiunea Timișoara, obține cu fiecare an ce trece venituri tot mai mari din grădina de legume. După cum se vede în graficul de mai sus, sporirea veniturilor nu s-a făcut pe seama creșterii suprafeței, ci pe seama creșterii producției la hectar. Grădina care era în 1952 nerentabilă a devenit astăzi pentru gospodărie un izvor însemnat de venituri bănești. Și trebuie subliniat: căile pentru sporirea producției la hectar și pentru reducerea numărului de zile-muncă necesare grădinii sînt încă departe de a fi epuizate.

Prin mecanizarea lucrărilor agricole

Trecînd prin părțile Bihorului, am poposit și în comuna Mădăraș, la una din gospodăriile colective fruntașe ale regiunii Oradea. In ziua aceea colectiviștii terminaseră tocmai de treierat bogata lor recoltă, obținînd 1.900 kg de grîu la ha, de pe o suprafață de 286 ha. Și în timp ce agregatele de treier ale S.M.T.-ului Ceta își terminau lucrul, o parte din cele 8 tractoare ale brigăzii au și început să fie folosite la dezmiriștit.

Despre avantajele mecanizării lucrărilor agricole și a transporturilor m-am convins atît la arie, cît și răsfoind scriptele gospodăriei colective.

Cel puțin 7.500 de zile-muncă economisite pe an

In cursul anului agricol 1956—1957 mașinile S.M.T.-ului au executat toate lucrările de pregătire a solului pe terenurile cultivate cu cereale și diferite culturi tehnice. Dacă gospodăria colectivă ar fi executat toate aceste lucrări agricole cu forțe și mijloace proprii ar fi cheltuit 6.292,3 zile-muncă. Gospodăria economisește deci dintr-un singur condei peste 6.000 de zile-muncă, deși lucrările mecanizate nu cuprind încă semănatul la cereale și lucrările de întreținere a culturilor prășitoare. Importante economii de zile-muncă a realizat gospodăria și în urma mecanizării transporturilor. Numai în perioada recoltărilor la păioase, cele 3 autocamioane ale gospodăriei înlocuiesc munca pe timp de 21—25 de zile a 24 de atelaje deservite de 48 de oameni. In primii 3 ani de existență gospodăria, lipsită de autocamioane, irosea anual numai pentru transporturile de grîne peste 1.400 de zile-muncă. Deci, în total peste 7.500 de zile-muncă economisite pe an, zeci și chiar sute de brațe de muncă rămase disponibile pentru buna întreținere a culturilor prășitoare, dezvoltarea legumiculturii și a sectorului zootehnic!

Să analizăm acum avantajele economice obținute de gospodărie în urma creșterii gradului de mecanizare a lucrărilor agricole.

In anul agricol 1951—1952, lucrările agricole ca boronitul, cultivația și altele erau executate în bună parte cu ajutorul atelajelor. De asemenea, transporturile în afară și în interiorul gospodăriei erau efectuate numai cu căruțele. Mărind volumul lucrărilor mecanizate, gospodăria a obținut în anii 1954—1957 o serie de avantaje importante. Numeroase brațe de muncă, folosite anterior la lucrările de pregătire a solului și la transporturi, au putut fi îndrumate, după cum am spus, spre lucrările de întreținere a culturilor prășitoare. Intre anii 1951-1957 gospodăria a putut să extindă în mare măsură suprafețele cultivate cu porumb (de la 136 la 200 ha), cînepă (de la 31 la 51 ha) și sfeclă de zahăr (de la 3 la 10 ha).

Gospodăria colectivă a putut să asigure o bună întreținere a culturilor prășitoare, cultivate acum pe suprafețe cu mult mai mari. Iată de ce, în anii 1954—1956, recolta medie de porumb obținută în gospodărie a fost de 3.760 kg boabe la hectar, față de 3.350 kg boabe recoltate în medie în anii 1950—1952. La cultura sfeclei de zahăr creșterea recoltei medii la hectar este și mai mare: 18.933 kg pe anii 1954—1956, față de numai 13.058 kg în anii 1950—1952. De asemenea, gospodăria dispune acum de mai multe brațe de muncă pentru o bună întreținere a culturilor legumicole. Deși suprafața cultivată cu legume n-a crescut, gospodăria colectivă a realizat totuși în ultimii 3 ani (1954—1957) în urma extinderii legumiculturii venituri bănești în valoare de 642.764 lei, față de numai 309.000 lei obținuți în total în anii 1951—1953.

Mai multe ramuri de producție agricolă

Mecanizarea mai intensă a lucrărilor agricole și a transporturilor a creat condiții favorabile și pentru dezvoltarea multilaterală a gospodăriei colective din Mădăraș. Pe de o parte, eliberarea unui mare număr de brațe de muncă din sectorul vegetal a permis gospodăriei să mărească între 1952—1956 cu 4.000 numărul zilelor-muncă folosite în sectorul zootehnic. Pe de altă parte, lărgirea suprafeței cultivate cu porumb, sfeclă etc. a permis gospodăriei să-și creeze o puternică bază furajeră.

In primii 2—3 ani de la înființare, numărul animalelor de muncă din gospodărie întrecea de 4—5 ori pe cel al animalelor de producție. Mecanizarea principalelor lucrări agricole a făcut posibilă reducerea numărului boilor și cailor de muncă și procurarea unui mare număr de animale de producție de bună calitate.

In felul acesta, prin dezvoltarea sectorului zootehnic, an de an au crescut veniturile obținute de gospodăria colectivă din Mădăraș. Dacă în 1951 abia 6 la sută din totalul veniturilor bănești au provenit din zootehnie, iar în 1952 — 22 la sută, în anii 1954—1956 — 36—40 la sută din venituri au fost obținute din sectorul creșterii animalelor. Creșterea veniturilor obținute din zootehnie, legumicultură, ca pe urma culturilor tehnice a dus la mărirea continuă a veniturilor bănești. Astfel, în anii 1951—1953, veniturile anuale bănești s-au cifrat în medie la numai 425.276 lei anual față de 788.683 lei în medie anual pe anii 1954—1956. In ultimul an, gospodăria a devenit milionară.

*

Experiența gospodăriei colective „Steaua Roșie"-Mădăraș dovedește cu prisosință că numai marea gospodărie socialistă poate folosi în mod rațional mijloacele mecanizate pentru creșterea producției agricole și a bunăstării membrilor ei.

GH. EICHNER

In fața cifrelor

La sediul gospodăriei colective din comuna Ghizdaru, raionul Giurgiu, e mare animație. Pe poarta colectivei ies care virfuite de saci cu cereale. In timp ce altele se întorc pentru a fi încărcate din nou. Harnicii colectiviști împart avansul de 40 la sută. Colo, într-o parte a ogrăzii, cîțiva oameni stau de vorbă. Să ne apropiem de ei, să-i cunoaștem. Sînt brigadierul Milică Ionescu, colectiviștii Ion Popa, Gheorghe Căciulan și alții. Discuția începută de ei e interesantă. Oamenii s-au apucat să demonstreze în graiul cifrelor avantajele muncii din gospodăria colectivă față de gospodăria individuală. Brigadierul face o comparație între veniturile colectivistului Gheorghe Căciulan și ale țăranului muncitor cu gospodărie individuală Alexandru Nedea. Cînd Gheorghe Căciulan nu intrase încă în colectivă gospodăria lui avea cam aceeași putere economică cu cea a lui Nedea, iar în prezent au același număr de brațe de muncă. In colectivă, muncind cu întreaga familie, Gheorghe Căciulan a totalizat pînă în prezent un număr de 700 de zile-muncă.

— Cum zic, continuă vorba brigadierul, noi am cultivat cu grîu 53 de ha. De pe această suprafață, am realizat în medie la hectar 2.340 kg grîu. Inseamnă că în total am strîns 124.020 kg boabe. După cum bine știți, din această cantitate am dat ca uium 4.669 kg, am achitat cote restante 3.388 kg, pentru munci S.M.T. am plătit 9.450 kg, am vîndut statului pe bază de contract 20.000 kg, am oprit pentru fondul de sămînță 1.140 kg, pentru fondul alimentar de rezervă 1.649 kg, iar în vederea ajutorării bătrînilor, am oprit 2.473 kg. Aceste cantități laolaltă fac 46.769 kg, scăzute din 124.020 kg, mai rămîn 77.251 kg de grîu care se împart colectiviștilor pentru zilele-muncă. Mai departe, să vedem acum cît ne-a venit ca avans de 40 la sută. După cum ați văzut în tabelul afișat în fața sediului gospodăriei, noi am totalizat pînă în prezent 11.000 de zile-muncă. Inmulțim cele 77.251 kg cu 40 și împărțim la o sută, iar ce ne dă împărțim la cele 11.000 zile-muncă. Revine așadar ca avans de 40 la sută pentru fiecare zi-muncă, cîte 2,800 kg grîu.

— Chiar atît vine, intră în vorbă Gheorghe Căciulan. Eu pentru cele 700 de zile-muncă ale familiei mele am primit ca avans 1.960 kg grîu.

— Acum, continuă brigadierul, ia să vedem cît grîu a realizat nea Alexandru Nedea. Din cîte știm, el a semănat cu grîu 4 pogoane, adică 2 hectare de pe care a strîns în total 3.000 kg de boabe. Din această cantitate, a achitat ca uium 210 kg, 190 kg ca munci S.M.T. Toate la un loc fac 400 kg grîu, care scăzut din 3.000 mai rămîn 2.600 kg.

— Bine, bine, făcu un alt colectivist, dar el o să semene grîu și în toamna aceasta.

— Așa-i confirmă brigadierul. El va trebui să semene cel puțin tot atît cît a semănat și anul trecut. Deci, socotind pentru cele 4 pogoane cîte le va semăna, cîte 7 duble de pogon, revine că va opri pentru sămînță vreo 450 kg grîu. Lui nea Nedea îi rămîne așadar în jurul a 2.150 kg grîu. Cam tot atît a primit ca avans de 40 la sută nea Gheorghe Căciulan. Dar nea Nedea mai are și alte obligații, pe cînd noi, ăștia de la colectivă nu avem nici o bătaie de cap. Grîul ce-l vindem, și avem — har domnului — de unde vinde, ne aduce bani ca să ne îmbrăcăm, să ne cumpărăm mobilă, într-un cuvînt să ne facem viața mai îmbelșugată.

— Drept spui, făcură într-un glas ceilalți colectiviști. Dar ar fi bine, adause unul, ca această socoteală să n-o afle numai nea Nedea, ci să o dăm la ziar ca să o cunoască și alți țărani muncitori cu gospodării individuale. De bună seamă că le va folosi.

P. BRATAN

5 oameni — 5 tractoare — 500 de hectare

Una la biroul tehnic, alta pe teren!

Am poposit de curînd la gospodăria agricolă de stat Agigea, regiunea Constanța, pentru a vedea cum muncește brigada experimentală organizată după principiul „5 oameni — 3 tractoare, la 500 de hectare".

Am întrebat mai întîi de tov. director sau inginerul șef al gospodăriei, dar amîndoi erau plecați. Noroc că între timp sosise tov. ing. Bumbariu Gavril, — mecanicul șef al gospodăriei, — care era și mai în măsură să-mi poată vorbi despre activitatea acestei brigăzi.

— Păi cel mai bun lucru este să mergem pe tarlaua unde lucrează în prezent tractoriștii din brigada experimentală — mi-a spus tov. Bumbariu.

M-am interesat, cum era și firesc, dacă conducerea gospodăriei a acordat atenția ce se cuvenea dotării brigăzii cu utilajul necesar și creării unor bune condiții de lucru.

— Bune e puțin zis mi-a spus însoțitorul meu. Căci mecanizatorii din această brigadă au tot ce le trebuie ca să dobîndească rezultate bune. Noi, la biroul tehnic, avem toate datele... Am ținut de curînd și o consfătuire de producție cu membrii brigăzii, în care au fost evidențiați cei mai vrednici. Iată — a continuat mecanicul șef — am organizat brigada în luna aprilie. I-am repartizat aci pe cei mai buni tractoriști din gospodărie și am dotat-o cu 3 tractoare UTOS-26 și 2 tractoare UTOS-2, precum și cu utilajul necesar. Brigăzii I s-a atribuit 208 ha cu păioase, 200 ha cu porumb, 98 ha cu furaje și 38 ha cu porumb siloz. Acum, tractoarele sînt împărțite astfel: 2 cară grîul la baza de recepție, iar trei se află la arat.

Trecînd pe lîngă atelierul mecanic spre a porni spre cîmp, zării un tractor. Spre surprinderea mea aflai că este chiar din brigada experimentală și că este condus de tov. Ganea Ion. Ii dădui bineţe tractoristului și îl întrebai de ce a fost nevoit să vină la atelierul mecanic?

— Unele greutăți... Am venit să ascut fierele de la plug. Căci după cum se vede, în loc să ni se trimită fiare de rezervă, sîntem nevoiți să ne pierdem noi timpul de lucru prețios, ca să venim după ele.

Il privii pe tov. mecanic șef, gata să-l întreb cum rămîne cu excelentele condiții de lucru create brigăzii, dar el se uita în altă parte. De la tractorist am mai aflat că uneori membrii brigăzii experimentale sînt trimiși cu tractorul să aducă piese de schimb și materiale de la baza de aprovizionare, alteori sînt luați „să ajute" la alte lucrări decît cele planificate brigăzii lor.

Cînd brigada experimentală este organizată numai de „formă"

Pe cîmp l-am întîlnit și pe tov. Nichita Ion, șeful brigăzii. Cînd i-am spus scopul venirii mele s-a întunecat la chip și mi-a răspuns mohorît:

— Ar merge bine brigada noastră dacă conducerea gospodăriei ne-ar da sprijin cît de cît. Dar cînd noi sîntem nevoiți de cele mai multe ori să ne lăsăm lucrul pe tarlalele noastre spre a ajuta altor brigăzi, cum să obținem rezultate bune? Nu e de mirare că acum, la sfîrșit de august, nici nu avem o evidență clară a lucrărilor executate de către brigadă. Noi ne-am organizat bine munca și mecanizatorii din brigadă muncesc cu tragere de inimă, se străduiesc să-și depășească norma zilnică de lucru. Dar... vazurăți, v-a spus unele necazuri și tractoristul Ganea Ion. Vedeți, de pildă, tractoristul Sealeanu Ștefan a realizat peste 300 de hantri în loc de 119,35 cît avea planificat, Ganea Ion peste 220 față de 118,24 planificați.

Mai trebuie să adaug că șeful brigăzii a rămas foarte surprins cînd i-am amintit despre consfătuirea de producție ținută cu brigada.

— Curios lucru, mi-a spus el. Adevărul e că nici nu mai ținem minte de cînd conducerea nu a ținut o astfel de ședință cu noi. E drept că am dori să știm precis care sînt realizările noastre și economiile la carburanți-lubrefianți și piese de schimb. Fiindcă știm că avem astfel de economii. Dar, repet, o astfel de ședință n-am ținut.

Il privii întrebător pe mecanicul șef. Se făcuse la față stacojiu și spuse doar atît:

— De. Noi știam că totul merge strună. Și cu ședința, așa fusesem informat. Dar dacă șeful de brigadă nu știe nimic despre ea, așa trebuie că stau lucrurile...

Ușurința cu care tov. mecanic șef Bumbariu privea munca brigăzii experimentale dovedea că într-adevăr conducerea gospodăriei nu acordă nici o atenție bunei desfășurări a muncii în brigada experimentală. Succesele obținute de către mecanizatorii brigăzii se datorează deci, îndeosebi, vredniciei lor. Aceasta însă nu este de ajuns, deoarece mașinile ar putea fi folosite cu randament mult mai mare.

Se impune deci ca de îndată conducerea gospodăriei de stat Agigea (director Radu Ion, inginer șef Ungureanu Ion) să analizeze cu toată seriozitatea munca brigăzii experimentale, să acorde toată grija acestei brigăzi, asigurîndu-i condiții bune de lucru. Trebuie să se înțeleagă că această brigadă constituie o formă de muncă superioară, menită să ducă la mobilizarea tuturor tractoriștilor din gospodărie spre a folosi din plin mașinile și a contribui la întărirea unității lor.

IOANA HURJUI

In brigada experimentală

Două brigăzi experimentale (5 oameni — 500 de ha) au fost constituite la gospodăria de stat „Al. Sahia" din comuna Mînăstirea, regiunea București.

In fotografie, membrii primei brigăzi stînd de vorbă cu tov. ing. Günther Brădescu, mecanicul șef al gospodăriei, cu privire la lucrările pe care le are de efectuat în săptămîna ce urmează.

Pentru transformarea gospodăriilor agricole de stat în unități rentabile*)

(Urmare din nr. trecut)

BUCUR ȘCHIOPU
adjunct al ministrului Agriculturii și Silviculturii

Creșterea animalelor este o ramură deosebit de importantă în gospodăriile agricole de stat. Asigurarea sporirii continue a rentabilității în sectorul animal trebuie să devină un obiectiv central în activitatea lucrătorilor din gospodăriile agricole de stat.

Principalele probleme care se ridică în sectorul producției animale sînt reducerea cheltuielilor pe unitatea de produs, creșterea producției de lapte, carne, lînă pe cap de animal, reducerea sterilității și mortalității.

Intrucît producția animală este strîns legată de producția vegetală, nu se poate vorbi de reducerea prețului de cost la lapte sau carne cîtă vreme nu se asigură nutrețuri ieftine și de calitate. In acest scop este necesar ca în profilarea gospodăriilor agricole de stat să se acorde toată atenția culturii porumbului, a cărui importanță economică este extrem de mare. După cum știm, porumbul este planta care, prin aplicarea unei agrotehnici corespunzătoare, poate asigura cantitățile cele mai mari și mai ieftine de unități nutritive la hectar. Astfel, în timp ce pentru realizarea a 2.000 kg de orz la hectar, care echivalează cu 2.500 de unități furajere, se cheltuiesc 5 zile-muncă, pentru realizarea a 5.000 kg de porumb boabe sau 6.500 de unități furajere, se cheltuiesc mai puțin de 5 zile-muncă. Rezultă că prin cultivarea porumbului, cu un număr de zile-muncă mai mic se obțin de două ori și jumătate mai multe unități furajere. Dacă calculăm veniturile bănești rezultate din cultura orzului și a porumbului, constatăm că în timp ce de pe un hectar cultivat cu orz-ovăz se obține un beneficiu de 300 de lei, de pe un hectar cultivat cu porumb neirigat putem obține un beneficiu de 1.000 de lei, iar cu porumb irigat un beneficiu de 1.500—2.000 de lei.

Extinderea suprafețelor cultivate cu porumb pentru nutreț verde și siloz poate fi realizată în toate regiunile țării. Ea asigură producții mari de unități furajere la hectar, o bază furajeră mai bună creșterea producției de lapte și carne asigură condiții pentru scăderea prețului de cost la produsele animale și creșterea beneficiilor gospodăriilor agricole de stat. Un hectar cultivat cu porumb siloz dă o producție de 40.000 kg de masă verde, ceea ce reprezintă circa 8.000 de unități furajere și 400 kg de proteină digestibilă. Folosirea acestor furaje pentru hrana vacilor asigură o producție de 16.000 kg de lapte.

Obținerea unor producții mari de porumb la hectar cu un preț redus pe tonă are o influență hotărîtoare asupra sporirii producției și a scăderii prețului de cost în ramura creșterii animalelor. La gospodăria agricola de stat din comuna Călinești, regiunea Suceava, de pildă, consumul zilnic de porumb siloz pe cap de vacă a crescut de la 17 kg în 1956, la 32 kg în 1957, ceea ce a dus la creșterea producției de lapte cu 23% și la scăderea cheltuielilor de furaje pe litrul de lapte cu 54%. La gospodăria agricolă de stat Zvoriștea, regiunea Suceava, consumul zilnic de porumb siloz pe cap de vacă a crescut de la 18 kg în 1956, la 33 kg în 1957; în același timp, producția de lapte a crescut de 2 ori.

Gospodăriile agricole de stat care au cultivat ca furaj suculent sfeclă furajeră, în loc de porumb siloz, au obținut o producție de lapte la un preț de cost mai mare decît cel planificat înregistrînd pierderi importante. Experiența a demonstrat că la producția de 30 tone de sfeclă furajeră, cheltuielile pentru o tonă de unități furajere se ridică la 600 de lei, ceea ce face ca ponderea cheltuielilor pentru furaje în prețul de cost al laptelui să fie de 50—55%, ceea ce ridică mult prețul de cost al laptelui. Dacă la prețul de producție realizat la sfeclă mai adăugăm transportul de la cîmp la siloz, ponderea cheltuielilor pentru furaje în prețul laptelui crește și mai mult. Dacă gospodăria agricolă de stat Hălchiu din regiunea Stalin respecta indicațiile primite și cultiva porumb siloz, în loc de sfeclă furajeră, obținea anul trecut un beneficiu de 1.100.000 de lei în loc de 490.000 de lei cît a realizat.

Un alt mijloc pentru creșterea producției și îmbunătățirea calității furajelor este transformarea pășunilor și fînețelor puțin productive în suprafețe arabile cultivate cu lucernă, trifoi sau borceag. Aceste culturi au o valoare nutritivă și dau o cantitate de masă verde mai mare, asigurînd astfel condiții mai prielnice creșterii animalelor. Un hectar de pășune naturală, așezat în condiții de relief normale, produce în medie 7.500 kg de iarbă, cu un conținut de 1.500 de unități furajere și 90 kg de proteină digestibilă, care poate asigura producția a 3.000 litri de lapte. Dacă același hectar este transformat în fîneață cultivată, se obțin 20 tone de masă verde, lucernă sau trifoi, cu un conținut de 4.000 de unități furajere și 500 kg de proteină, care pot servi pentru producerea a 8.000 litri de lapte. Acolo unde sînt condiții prielnice pentru irigare, folosindu-se totodată și îngrășăminte minerale în doze suficiente, producția de masă verde de lucernă poate crește pînă la 90.000—100.000 kg la hectar, ceea ce echivalează cu 18.000—20.000 de unități furajere și 1.800—2.000 kg de proteină digestibilă. Acest nutreț poate servi ca bază pentru obținerea a 35—40 tone de lapte.

Iată deci cum de pe același hectar se pot obține furaje care asigură producții de lapte de 10 ori mai mari prin folosirea rațională a pămîntului și aplicarea unei agrotehnici înaintate.

Trecerea de la folosirea extensivă a pășunilor și fînețelor la cultivarea lor cu trifoi, lucernă și porumb siloz creează premisele sporirii șeptelului. Pe de altă parte, semințele de trifoi și lucernă, în special, pot fi valorificate foarte bine pe piața internațională.

Paralel cu măsurile ce trebuie luate în cadrul profilării gospodăriilor de stat pentru întărirea și dezvoltarea bazei furajere o atenție mare trebuie acordată sporirii productivității animalelor. Bunăoară, în creșterea vacilor nu poate fi vorba de rentabilitate cîtă vreme nu se obțin minimum 3.000 litri de lapte, un vițel și 400 kg de carne greutate vie de la fiecare vacă. Asigurîndu-se o astfel de producție, se poate obține pentru fiecare vacă un beneficiu anual de cel puțin 1.000 de lei, din care 600 lei de la lapte și 400 lei de la carne. De asemenea, în sectorul porcinelor se poate asigura un înalt nivel de rentabilitate în măsura în care se realizează anual 14—15 purcei de la fiecare scroafă. Ingrășarea acestor purcei la circa 100 kg greutate vie medie trebuie să dea un total de 1.600 kg de carne vie, ceea ce înseamnă un beneficiu minim de 3.000 de lei pe cap de scroafă.

O cale principală în creșterea productivității și reducerea substanțială a cheltuielilor de producție la porcine este scurtarea perioadei de îngrășare de la 10 la 6 luni. Pentru furajarea unui porc timp de 10 luni sînt necesare 657 de unități furajere, care dau un spor de greutate de 88 kg de fiecare porc; în cazul furajării timp de 6 luni se consumă 400 de unități furajere pentru a obține același spor de greutate. In timp ce îngrășarea unui porc de 100 de kg în 10 luni costă 850 de lei, în 6 luni costă numai 550 de lei. Rezultă că îngrășarea rapidă a porcilor duce la o reducere a cheltuielilor cu 35% influențînd direct creșterea rentabilității în acest sector.

Rezultate bune au fost obținute la îngrășarea animalelor prin folosirea ureei sintetice: 1 kg de uree sintetică poate înlocui 400 kg de proteină, respectiv 6 kg de concentrate leguminoase. Anul acesta, la îngrășarea de bovine s-au obținut sporuri zilnice între 1 și 2 kg, cu rații în care proteina a fost asigurată în proporție de 30% prin uree.

Extinderea în viitor a folosirii proteinei sintetice va permite gospodăriilor agricole de stat să folosească complet toate produsele secundare de la porumb și grîu, ceea ce înseamnă o remarcabilă creștere a valorii acestor produse și o creștere evidentă a rentabilității la îngrășarea animalelor cornute.

Pentru asigurarea rentabilității de ovine, este necesar să se ajungă la o producție de lînă între 4 și 6 kg pe cap de oaie de diferite rase la o producție de lapte între 50 și 80 kg și la o producție de carne între 30 și 50 kg. La aceste producții, beneficiul minim ce se poate realiza pe cap de oaie este de circa 100 de lei. La gospodăria agricolă de stat Carei, regiunea Baia Mare, 120 mioare de 1 an, de rasă merinos primind pe lîngă rația zilnică, furaje suplimentare, au dat o producție medie anuală de 9,8 kg de lînă fină fiecare iar 110 berbecuți de un an au dat în medie cîte 10,08 kg de lînă fină, față de 5—6 kg de lînă realizată la martori care n-au primit concentrate suplimentare. Cifrele acestea arată cît de mult se poate obține în sectorul ovinelor.

Calea cea mai sigură pentru dezvoltarea creșterii oilor, a producției de lapte și lînă de calitate, este mărirea pășunilor cultivate cu lucernă, trifoi și graminee perene prin irigarea acestora. Astfel se obțin producții mari de furaje la hectar care permit întreținerea pe timpul iernii a unui număr de oi de trei ori și chiar mai mare decît în prezent. In timpul iernii trebuie folosit din plin porumbul siloz, cocenii pe porumb tocați și însilozați, pleava de grîu și adaosul de proteină sintetică.

Totodată, o mare atenție trebuie acordată introducerii metodelor înaintate de hrănire a animalelor. La îngrășarea porcilor, de pildă, pot fi folosite cu rezultate excelente metode moderne de alimentare prin utilizarea antibioticelor, prin introducerea hrănitoarelor și adăpătoarelor automate, ceea ce contribuie la reducerea mîinii de lucru și la ieftinirea prețului de cost. La gospodăria agricolă de stat Popești-Leordeni, regiunea București, prin introducerea hrănirii automate a porcilor, productivitatea pe cap de muncitor a crescut de la 10.000 de lei la 40.000 de lei anual.

In vederea introducerii mecanizării în hrănirea animalelor, și în special a vacilor și porcilor, este necesar să se înființeze la trusturi fabrici care, folosind grăunțele produse în gospodării și reziduurile industriale, să producă nutrețuri concentrate amestecate, care să conțină toate elementele nutritive, și în special vitamine, antibiotice și microelemente. Prepararea acestor complexe nutritive în cadrul unității zootehnice a gospodăriilor de stat este anevoioasă și cere numeroase ore de muncă.

Organizarea de maternități de animale bine utilate, selectarea mai competentă a exemplarelor de animale cele mai productive vor duce la scăderea cheltuielilor de muncă în sectorul zootehnic și, în același timp, la creșterea productivității muncii. Conducerile gospodăriilor de stat și inginerii zootehnici trebuie să-și intensifice preocupările în această direcție.

Creșterea rentabilității în ramura zootehnică din gospodăriile agricole de stat este strîns legată de problema construcțiilor. In momentul de față, construcțiile cu caracter zootehnic din gospodăriile de stat sînt încă prea scumpe. Ca urmare, cotele de amortizare sînt destul de însemnate, ridicînd prețul de cost la produsele animale. Printr-o judicioasă proiectare și folosire a materialelor locale, prin înlocuirea stabulației fixe prin stabulație liberă și folosirea taberelor de vară, costul de adăpostire pe cap de animal poate fi redus de cel puțin 3—4 ori, asigurînd în același timp condiții mai bune pentru mecanizarea tuturor operațiilor ca adăpat, furajare, scoaterea gunoiului, mulsul mecanic la stand. Totodată se reduce de 3—4 ori mîna de lucru. In această problemă, proiectanții de construcții zootehnice au încă multe de făcut.

*

Indicele de bază care exprimă situația întregii activități de producție și financiară a unei gospodării agricole de stat este prețul de cost.

Pentru ridicarea continuă a rentabilității gospodăriilor de stat, este necesar să se analizeze temeinic fiecare poziție din situația financiară și să se stabilească măsurile concrete pentru reducerea lor.

In multe gospodării agricole de stat se constată că în structura prețului de cost cheltuielile generale și comune reprezintă o pondere prea mare, uneori de 20—25%, față de 10—12% cît este standardul economic. La trustul gospodăriilor agricole de stat din regiunea București, de pildă, cheltuielile generale și comune au reprezentat 30% în totalul cheltuielilor de producție, față de 10% pondere normală. La gospodăria agricolă de stat Jimbolia, din cauza nerealizării planului de producție în 1956, s-a înregistrat o pierdere de 9.787.000 de lei, din care numai depășirea cheltuielilor este de 3.513.000 de lei.

Dacă nerealizarea planului de producție la cereale poate fi explicată în parte prin condițiile de climă, nerealizarea planului financiar se datorește într-o mare măsură cheltuielilor de producție exagerate, faptului că nu s-au luat din timp măsurile cuvenite pentru cheltuirea judicioasă a fondurilor. Conducerea gospodăriei de stat Jimbolia avea largi posibilități de a asigura rentabilitatea gospodăriei prin reducerea cheltuielilor generale și comune, prin asigurarea unei balanțe juste între cheltuieli și venituri. Insă conducerea gospodăriei agricole de stat Jimbolia nu s-a preocupat deloc în 1956 și nici în primul trimestru al acestui an de problemele economice și financiare ale gospodăriei. Aceasta explică de ce gospodăria, în loc să realizeze în primul trimestru al anului 1957 beneficiul planificat de 293.104 lei, a avut pierderi de 268.607 lei.

Un alt element care reprezintă o pondere mare în structura prețului de cost este transportul. La gospodăria agricolă de stat Oradea, de pildă, transportul a reprezentat anul trecut în structura prețului de cost 10,45%; pe întregul trust al gospodăriilor de stat din regiunea București, aceste cheltuieli au reprezentat 12%.

Cheltuielile de transport, care se fac în special pentru furaje, încarcă foarte mult prețul de cost al produselor animale. Oricît s-ar strădui gospodăria agricolă de stat Petroșani din regiunea București să reducă prețul de cost al laptelui, nu va putea realiza prea mult atîta vreme cît va cultiva lucerna la 17 km distanță de grajdul de vaci. De asemenea, gospodăriile de stat din regiunea Stalin efectuează mari cheltuieli cu transportul furajelor pe care le aduc din regiunea Constanța, din cauză că nu se îngrijesc de creșterea suprafețelor cultivate cu porumb furajer și siloz.

Sarcina tuturor lucrătorilor din gospodăriile agricole de stat, și în special a conducerii, este de a lupta cu perseverență nu numai pentru ridicarea productivității muncii, ci și pentru reducerea cheltuielilor de transport și a cheltuielilor generale și comune — cale principală în reducerea prețului de cost.

*

Transformarea gospodăriilor agricole de stat în unități rentabile, mari producătoare de cereale și produse animale, constituie o sarcină economică de mare însemnătate. Stă în puterea mecanizatorilor a tehnicienilor, a tuturor lucrătorilor din gospodăriile agricole de stat de a îndeplini cu succes această sarcină.

Pentru aceasta este necesar ca problemele economice și financiare ale gospodăriilor agricole de stat să fie analizate de organizațiile de partid din gospodării, de activul sindical, precum și în consfătuirile de producție, astfel încît fiecare lucrător din gospodăriile agricole de stat să contribuie la elaborarea și înfăptuirea tuturor măsurilor care asigură rentabilitatea gospodăriei. Aceasta este condiția de bază de care depinde rezolvarea sarcinilor noastre.

Organizînd mai bine munca, folosind la maximum capacitatea de lucru a mașinilor, luptînd pentru aplicarea metodelor agrotehnice și a îngrășămintelor organice și chimice, gospodăriile de stat pot și trebuie să sporească producția și productivitatea în ramura vegetală și animală, pot reduce substanțial cheltuielile de producție, devenind astfel unități rentabile.

*) Din revista „Lupta de clasă" nr. 7/1957.

DISCUȚII

Recomandări asupra alegerii momentului pentru semănatul grîului de toamnă în Transilvania

In ultimii 17 ani am lucrat vreme îndelungată la fiecare din cele 4 stațiuni experimentale agricole I.C.A.R., situate în diferite părți ale Transilvaniei (Singiorgiu de Mureș — Regiunea Autonomă Maghiară, Măgurele din regiunea Stalin, Cîmpia Turzii și Cluj din regiunea Cluj). In acest timp, am adunat atît din experiențele făcute la aceste stațiuni, cît și din practica cultivatorilor din regiunile respective, o serie de observații prețioase cu privire la aplicarea principalelor reguli agrotehnice cerute de cultura grîului de toamnă. Din aceste constatări am putut să-mi dau seama că alegerea momentului prielnic pentru însămînțarea grîului de toamnă poate ajuta la sporirea producției numai dacă este făcută ținîndu-se seama, printre altele, de planta premergătoare și de felul cum este pregătit terenul.

In Transilvania o parte din grîul de toamnă se pune după leguminoase anuale sau cereale păioase. In acest caz, este nevoie (fie ca terenul a fost sau nu dezmiriștit) să se execute fără întîrziere arătura normală cu cel tîrziu 2—3 săptămîni înainte de însămînțarea grîului. Arătura va fi neapărat grăpata, ținută fără scoarță și lipsita de buruieni pînă la semănat. **S-a constatat practic că în pămîntul lucrat în felul acesta, se adună și se păstrează suficientă umiditate pentru a se putea însămînța grîul de toamnă în intervalul de la 25 septembrie la 10 octombrie pe care îl socotim ca cel mai potrivit pentru Transilvania.**

In această parte a țării trifoiul roșu este o plantă foarte bună premergătoare pentru grîul de toamnă, cu condiția ca terenul să fie lucrat în bune condiții agrotehnice. Atunci cînd mersul vremii permite acest lucru, grîul poate fi însămînțat după trifoiul roșu în epoca optimă arătată mai sus. Dacă lunile august și septembrie sînt secetoase trifoiștea nu poate fi însă lucrată la timp sau se obține o arătură bulgăroasă. Experiența unor gospodării colective din regiunea Stalin (Bod și Ghimbav), ca și a stațiunilor experimentale Măgurele și Cluj arată că în acest caz este mai bine să se renunțe la însămînțarea grîului de toamnă într-un teren neașezat și cu bolovani, iar după trifoi să se cultive grîu de primăvară.

După cartofi, sfeclă de zahăr și porumb — îndată după recoltarea acestor plante se ară la adîncime potrivită, pentru ca plugul să nu scoată bulgări. Arătura se grăpează imediat, iar dacă este afînată se tăvălugește și apoi se grăpează din nou. De obicei însă, după plante care părăsesc terenul tîrziu (porumb, sfeclă de zahăr și cartofi tîrzii) de cele mai multe ori terenul poate fi bine pregătit abia pe la sfîrșitul lunii octombrie și începutul lui noiembrie, să se execute după aceste date. S-a constatat totuși, că în unii ani și însămînțarea grîului mai tîrzie, adică între 25 octombrie — 10 noiembrie, dă rezultate bune.

Iată cîteva din rezultatele obținute la diferitele stațiuni experimentale I.C.A.R. din Transilvania, în legătură cu epoca de semănat a grîului de toamnă. In anul 1949, la stațiunea I.C.A.R. Singiorgiul de Mureș — Regiunea Autonomă Maghiară, toamna a fost secetoasă înregistrîndu-se 14,1 mm precipitații în septembrie, 24,8 mm în octombrie și 49,2 mm în noiembrie. Din această cauză, grîul de toamnă a putut fi însămînțat aici în condiții agrotehnice superioare în prima decadă a lunii noiembrie, obținîndu-se în medie la hectar 2.918 kg. Toamna anului următor a fost mai ploioasă, ceea ce a permis ca grîul să fie însămînțat mai de vreme, la începutul lunii octombrie. Cultura a dat o producție de 3.005 kg la hectar. In anul 1953, cu toate că toamna a fost secetoasă, s-a însămînțat grîul de vreme, în două etape și anume în ultima decadă a lunii septembrie și în a doua decadă a lunii octombrie, obținîndu-se o producție slabă: 903 kg la hectar. Aceasta se explică prin neexecutarea lucrării la timpul potrivit, care după mersul vremii anului respectiv s-a situat în luna noiembrie.

La stațiunea I.C.A.R.-Măgurele din regiunea Stalin, în toamna anului 1955, pe o solă de 20 de hectare a fost necesar să se aplice o agrotehnică diferențiată pentru cultura grîului de toamnă și anume: pe o porțiune de 6 ha teren mai ușor, pregătirea solului și însămînțarea grîului s-au putut face în bune condiții la începutul lunii octombrie; pe restul suprafeței a fost nevoie să se aștepte o ploaie, astfel încît însămînțarea s-a executat la începutul lunii noiembrie. Și într-un caz și în celălalt au fost obținute producții mari de peste 2.000 kg la hectar.

Voi arăta acum cîteva date experimentale obținute la celelalte două stațiuni experimentale din Transilvania — Cîmpia Turzii și Cluj din regiunea Cluj. In aceste experiențe care au durat la prima stațiune 3 ani, iar la cea de a doua 4 ani, grîul de toamnă a fost însămînțat din zece în zece zile, începînd cu data de 20 septembrie, pînă la 10—14 noiembrie. Producțiile cele mai mari s-au obținut la Cîmpia Turzii, în anul agricol 1935—1936, în cazul soiului Cenad 117 de la plantele însămînțate la data de 10 octombrie, iar în cazul soiului Odvoș 241, de la cultura însămînțată la 30 octombrie. In anul 1949—1950, grîul din soiul Cenad 117 însămînțat la 20 octombrie a produs cu 13,8 la sută mai mult decît cel semănat la 10 octombrie; în anul următor, cea mai mare recoltă a dat-o cultura însămînțată la 3 noiembrie. **Pe baza acestor rezultate cercetătorii de la susnumita stațiune recomandă cultivatorilor din regiune să însămînțeze grîul între 20 octombrie — 30 octombrie.**

La Cluj, (după datele publicate de inginer P. Lascu și ing. A. Cîrciumaș), în cei 4 ani experimentali s-a constatat că cea mai bună epocă de semănat a fost determinată de mersul vremii și mai ales de precipitații. Astfel, toamna lui 1949 a fost secetoasă pînă la 29 octombrie, de aceea însămînțările făcute după această perioadă au dat mai bune rezultate; în anul 1950 căzînd ploi mai multe în prima jumătate a lunii octombrie plantele semănate în epocile timpurii (1—10 octombrie) au produs cele mai mari recolte.

Din cele arătate mai sus se desprind următoarele învățăminte: în Transilvania momentul optim pentru însămînțarea grîului de toamnă trebuie ales în intervalul de la 25 septembrie la 10 noiembrie, în mod variabil de la an la an ținîndu-se seama de mersul vremii, de pregătirea terenului, de planta premergătoare etc.

Desigur, că perioada arătată mai sus este mare, dat fiind condițiile de sol și climă diferite ale Transilvaniei. De aceea, țin să subliniez ca pentru a se obține rezultatele dorite este necesar ca în cadrul acestei epoci ziua începerii semănatului să se stabilească diferențiat, în funcție de caracteristicile fiecărui raion, comune sau chiar tarla în parte. Aceasta trebuie să constituie pentru inginerii și tehnicienii agronomi din această parte a țării unul din obiectivele principale în campania de toamnă care se apropie.

Dr. Ing. I. BRETAN
de la stațiunea experimentală agricolă Cluj

Epoca de însămînțare este strîns legată de mersul vremii

Consider deosebit de folositoare discuțiile inițiate de ziarul „Agricultura Nouă" în legătură cu stabilirea celui mai potrivit timp pentru însămînțarea grîului de toamnă. Aceasta cu atît mai mult cu cît prin participarea la discuții a unui mare număr de cercetători, ingineri agronomi și practicieni agricoli se poate ajunge la alegerea timpului optim de însămînțări pe diferite zone sau regiuni geografice în parte.

In discuțiile anterioare s-a vorbit despre importanța mare ce o reprezintă pentru obținerea unor producții mari de grîu executarea însămînțărilor în timpul optim. De asemenea, s-a arătat că epoca potrivită de însămînțare este condiționată de o serie de factori ca: gradul de umiditate a solului, temperatura solului, însușirile specifice ale soiului de grîu etc.

In cele ce urmează, vreau să-mi spun pe scurt și eu părerea în legătură cu această problemă. Gospodăria agricolă de stat Dumbrăveni, raionul Sighișoara, își are terenul răspîndit pe hotarele mai multor comune de pe valea Tîrnavelor. Atît muncitorii și tehnicienii gospodăriei noastre cît și locuitorii comunelor au acumulat în cursul anilor o bogată experiență în cultivarea grîului de toamnă. Această experiență ne-a ajutat să obținem în fiecare an producții mari la hectar chiar și de pe terenurile sărace situate pe pante. Concretizînd această experiență, putem trage concluzia că în părțile noastre, ale Tîrnavelor, însămînțarea grîului de toamnă în anii normali trebuie făcută între 25 septembrie — 10 octombrie. Prin ani normali înțelegem anii cînd în cursul lunilor septembrie și octombrie cad precipitații abundente ce fac posibilă buna lucrare a solului și răsărirea plantelor. In unii ani, însă, lunile septembrie și octombrie sînt secetoase. In acest caz, însămînțarea grîului trebuie făcută mai tîrziu, între 10 și 25 octombrie. In anii cînd toamnele încep să fie reci și cad brume timpurii momentul optim de însămînțare a grîului este între 20 septembrie — 1 octombrie.

Practica a dovedit că acolo unde însămînțatul grîului în anii normali s-a făcut mai tîrziu de 25 octombrie, recoltele au fost în general slabe. Grîul însămînțat tîrziu n-a mai avut timpul necesar să se dezvolte și să înfrățească pînă la venirea frigului, fiind surprins de gerurile care de obicei prin partea noastră încep cu luna noiembrie. Totodată, grîul semănat tîrziu și stînjenit în creștere de geruri se dezvoltă mai greu și ajunge la coacere cu 5—10 zile mai tîrziu decît cel semănat în mod obișnuit, adică într-o perioadă cînd pe la noi încep să cadă precipitații. Din pricina ploilor, holdele sînt culcate la pămînt și sînt expuse atacului de rugină. Un exemplu convingător în această privință l-am înregistrat în anul acesta. Unii producători din comuna Valhid, comună pe al cărui hotar avem și noi teren, au însămînțat anul trecut grîul tîrziu, spre sfîrșitul lunii octombrie. Alături de ei gospodăria de stat a însămînțat grîul între 5 și 10 octombrie. Rezultatul de recoltă a fost diferit. In timp ce gospodăria de stat a obținut o producție de 2.100 kg grîu la ha, ei au obținut o recoltă mult mai mică, și de slabă calitate, deoarece grîul lor a fost atacat de rugină în proporție de 90 la sută.

Asemenea exemple și încă multe altele trebuie să constituie pentru colectiviști, întovărășiți și țăranii muncitori cu gospodării individuale, din părțile noastre un puternic îndemn de a respecta cu strictețe epoca optimă de însămînțare a grîului de toamnă, fiindcă numai în acest fel se vor putea obține recolte sporite la hectar.

Ing. **MIRCEA GHEORGHE**
din gospodăria agricolă de stat, Dumbrăveni, raionul Sighișoara

Constatări cu privire la însămînțatul grîului de toamnă în regiunea Oradea

Una din principalele măsuri agrotehnice de care depinde obținerea unei recolte sporite de grîu este și alegerea celui mai potrivit moment pentru începerea însămînțatului. In ceea ce privește data însămînțării grîului de toamnă, regiunea Oradea se poate împărți în trei zone: zona întîi, de șes, zona a doua, de deal și zona a treia, de munte. Zona întîi este în legătură directă cu regiunea Timișoara la sud, iar la nord cu regiunea Baia Mare. Lungimea acestei zone este de 350 km, avînd condiții de sol și climă felurite. Aici epoca cea mai potrivită pentru însămînțarea grîului de toamnă este cuprinsă între 25 septembrie și 15 octombrie. Experiența îndelungată a producătorilor agricoli din această parte a regiunii a arătat că grîul însămînțat în acest interval dă cele mai mari recolte, deoarece poate să folosească umiditatea existentă în sol provenită din ploile de vară, cît și din cele care cad în mod regulat în a doua jumătate a lunii octombrie. Semănat în acest interval, grîul răsare la timp și plantele tinere găsesc condiții optime de dezvoltare. De aceea, unitățile agricole de stat și cooperatiste din regiune care au suprafețe mari de însămînțat trebuie să înceapă însămînțatul grîului pe la sfîrșitul lunii septembrie. Mai întîi se vor însămînța terenurile eliberate de culturile de trifoi, lucernă, borceag, mazăre, rapiță, sfeclă de zahăr, cartofi timpurii etc. și apoi cele de pe care s-a recoltat porumbul.

Deoarece în regiunea Oradea o însemnată suprafață de grîu se însămînțează după porumb, care se recoltează de obicei la începutul lunii octombrie, este necesar ca culesul porumbului să se execute într-o perioadă cît mai scurtă pentru a se putea face fără întîrziere pregătirea terenului și însămînțarea grîului.

In raioanele de deal și de munte, însămînțările se vor începe la 20 septembrie, deoarece în aceste zone înghețul vine mult mai devreme decît la șes. Aceasta pentru ca plantele să aibă timp să înfrățească și să strîngă substanțele de rezervă cu care să reziste gerului de peste iarnă. In raioanele Marghita și Șimleu, care se găsesc situate mult mai la nord decît raioanele Criș, Salonta, Oradea și Secuieni, însămînțarea grîului este bine să se facă tot în intervalul de la 20 septembrie — 10 octombrie.

Așa cum s-a arătat și în celelalte articole publicate în cadrul acestei discuții, gradul de umiditate a solului influențează mult data începerii semănatului. Practica cultivatorilor din regiunea noastră a dovedit însă că nu trebuie să se aștepte ca terenul să aibă o umiditate mare pentru a începe semănatul, deoarece în a doua jumătate a lunii octombrie încep să cadă ploi care asigură o creștere și o înfrățire bună grîului. De aceea, se spune la noi că *„grîul semănat în praf dă cea mai mare recoltă"*.

In încheiere țin să subliniez că, la fel ca și în cazul aplicării celorlalte măsuri agrotehnice, alegerea momentului optim pentru începerea însămînțării grîului poate duce la obținerea de recolte bogate numai dacă este făcută diferențiat, în funcție de clima și solul raionului, comunei și chiar satului respectiv.

Ing. **I. ROCSIN**
de la secția agricolă regională Oradea

La a 12-a aniversare a proclamării R. D. Vietnam

Satul vietnamez pe drumul socialismului

Poporul vietnamez sărbătorește la 2 septembrie a 12-a aniversare a proclamării Republicii Democrate Vietnam. In anii puterii populare oamenii muncii din Vietnamul de Nord au obținut sub conducerea Partidului celor ce muncesc din Vietnam succese însemnate în făurirea unei vieți noi, libere, pășind cu hotărîre pe drumul construcției socialiste. In acești ani, a început să-și schimbe înfățișarea și satul vietnamez.

In R. D. Vietnam, a fost desăvîrșită în cea mai mare parte reforma agrară. Milioane de țărani au căpătat pămînt. Clasa moșierilor feudali a fost lichidată pentru totdeauna. In ultimii trei ani de pace, au fost refăcute 14 mari sisteme de irigație și s-au revalorificat peste 120.000 hectare de pămînt, lăsat pîrloagă în timpul războiului. Pentru refacerea și lărgirea producției agricole, guvernul a alocat credite mari, care au trecut de 31 miliarde dongi.

Toate acestea au dat posibilitatea Partidului celor ce muncesc din Vietnam și guvernului republicii să rezolve cu sprijinul activ al țărănimii o altă problemă importantă, din viața satului și anume să lichideze foametea care sub stăpînirea colonială era un adevărat flagel pentru țărănime. In anul 1956, recolta globală de orez s-a ridicat la peste 4 milioane tone, fiind cu două treimi mai mare decît aceea din anul 1939. Recolta medie la hectar a crescut în țară de la 1.200 la 1.800 kg.

O dată cu ridicarea nivelului material, în satele vietnameze au loc și mari prefaceri cu caracter cultural. Acțiunea de alfabetizare se desfășoară cu succes și ea va fi desăvîrșită în anul 1958. S-au obținut însemnate realizări în domeniul ocrotirii sănătății. Acum, chiar și în cel mai îndepărtat sat există un post medical.

Sute de mii de gospodării țărănești s-au unit în grupuri de într-ajutorare. Iau ființă primele gospodării colective. Au început să funcționeze primele 16 gospodării de stat. La sate s-au organizat sute de cooperative de aprovizionare și desfacere și cooperative de credit mutual.

Satul vietnamez pășește ferm pe drumul prefacerilor socialiste.

În ULTIMELE 3 ZILE

A 80-a aniversare a luptelor de lîngă Plevna și Grivița

In ziua de 29 august, locuitorii Plevnei s-au adunat în piața din fața mausoleului ridicat în memoria eroilor războiului din 1877—1878, pentru a participa la marele miting și parada militară în cinstea aniversării a 80 de ani a luptelor pentru eliberarea de sub jugul otoman. Alături de locuitorii Plevnei, pentru a lua parte la această sărbătoare, au venit și numeroși oaspeți din Uniunea Sovietică și R.P. Romînă. După paradă, la care a luat parte și o companie militară cu drapel, care a reprezentat Armata Romînă la festivitate, membrii delegațiilor romînă și sovietică au vizitat Muzeul Eliberării Plevnei, unde a avut loc festivitatea dezvelirii busturilor-monument ale generalului Cerchez și căpitanului Valter Mărăcineanu, eroi romîni ai războiului din 1877—1878. După-amiază și seara la Plevna au avut loc mari serbări populare.

A doua zi, la 30 august, a avut loc un miting și o paradă militară la Grivița. La această festivitate, au participat trupe ale Armatei Populare Bulgare și o companie reprezentînd Armata Romînă. Membrii delegațiilor romînă și sovietică au mers apoi în satul Pordim din apropiere de Grivița. In curtea Muzeului eroilor romîni de aici, a avut loc festivitatea dezvelirii busturilor maiorului Gh. Sonțu și sergentului Grigore Ion A. Lucăi.

Puterile occidentale au dat înapoi în problema dezarmării

In ședința din 29 august a subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare, reprezentanții Statelor Unite, Angliei, Franței și Canadei au prezentat în numele guvernelor lor propuneri cu privire la măsuri parțiale de dezarmare. Propunerile puterilor occidentale trebuiau să constituie răspunsul la propunerile sovietice prezentate încă la 30 aprilie și 14 iunie.

V. A. Zorin, reprezentantul Uniunii Sovietice, care a luat cuvîntul în cadrul subcomitetului în legătură cu prezentarea de către statele occidentale a documentului lor cu privire la măsurile parțiale în domeniul dezarmării, a atras atenția asupra faptului că chiar prima examinare a acestui document, arată că el nu conține nimic nou în comparație cu propunerile expuse anterior de delegațiile occidentale. Mai mult decît atît, documentul delegațiilor occidentale dovedește că în loc de a merge înainte, puterile occidentale au dat înapoi într-o serie de probleme. „Caracterul propunerilor occidentale, a arătat reprezentantul Uniunii Sovietice, confirmă justețea concluziilor trase în declarația guvernului sovietic, că puterile occidentale nu depun eforturi reale pentru rezolvarea problemei dezarmării. Propunerile prezentate de ele astăzi, nu pot contribui la discutarea fructuoasă și rezolvarea acestei probleme, așa cum cer popoarele întregii lumi".

Malaya a devenit independentă

Cu începere de la 31 august, în orașul Kuala Lumpur, capitala Federației Malayeze, stat situat la extremitatea sudică a continentului asiatic, au loc festivitățile prilejuite de proclamarea independenței Malayei.

Acest eveniment reprezintă o etapă importantă în istoria poporului malayez, care vreme de mai multe generații a dus o luptă aprigă pentru eliberarea patriei sale, de sub dominația colonialiștilor englezi. Străduindu-se să-și mențină dominația, administrația colonialistă engleză a încercat în ultimii nouă ani să reprime mișcarea de eliberare națională, cu ajutorul forței armate. Dar nici teroarea, nici arestările și maltratarea în masă a patrioților malayezi nu au frînt hotărîrea poporului din Malaya de a-și elibera țara de sub jugul colonialist. In cele din urmă, cercurile guvernante britanice au fost nevoite să facă concesii și să accepte să acorde Malayei independența.

Federația Malayeză, cu excepția portului Singapore, a devenit un stat independent, care va face parte din Comuniunea britanică.

Alegerile din R. P. D. Coreeană

La 27 august, au avut loc în Republica Popular-Democrată Coreeană alegeri de deputați în Adunarea Populară Supremă. Aceste alegeri au demonstrat încă odată înalta conștiință politică și coeziunea poporului coreean. La alegeri au participat 99,99 la sută din numărul total al alegătorilor înscriși în listele electorale, iar pentru candidații propuși au votat 99,92 la sută din alegători.

La alegerile din 27 august, poporul coreean a ales ca deputați în Adunarea Populară Supremă pe cei mai buni fii ai săi, pe cele mai bune cadre călite în luptele înverșunate ale războiului pentru eliberarea patriei și în munca eroică de refacere a economiei naționale, după încheierea armistițiului.

Notă

Viața de mizerie a țăranilor din Coreea de Sud

Politica antipopulară a clicii lui Li Sîn Man a făcut să se înăsprească și mai mult foametea și mizeria din Coreea de Sud. Chiar potrivit datelor oficiale ale Ministerului afacerilor interne al Coreei de Sud, încă în luna martie a acestui an 980.000 de gospodării țărănești, adică 45,5 la sută din toate gospodăriile țărănești din Coreea de Sud, duceau lipsă de alimente.

Starea de mizerie a țărănimii se datorește politicii de jaf a autorităților lisînmaniste, care în perioada dintre anul 1950 și 1 iunie 1956 au luat de la țărani, sub pretextul plăților pentru pămîntul primit de ei prin „reforma" agrară, peste 16 milioane sekuri de orez (1 sek = 180,4 l.).

Potrivit datelor Ministerului agriculturii al Coreei de Sud, 70 la sută din pămînturile arabile ale țării au nevoie de irigație. Dar chiar și sumele cu totul neînsemnate prevăzute în buget pentru îmbunătățirea sistemelor de irigație nu sînt pe de-a întregul folosite. Așa cum mărturisesc datele oficiale, în anii 1954—1956 s-au cheltuit în acest scop numai 6 la sută din fondurile prevăzute în buget.

Viața țăranilor din Coreea de Sud este îngreunată și de necontenitele rechiziții de pămînt pentru construirea de instalații militare. Din această pricină, suprafețele însămînțate s-au redus din anul 1945 și pînă în prezent cu 112.463 tenbo (1 tenbo = 0,99 ha.). In ultima vreme, s-au rechiziționat suprafețe mari de pămînt de la țăranii din județele Anin și Osan, în urma transferării trupelor americane și a comandamentului O.N.U. din Japonia în Coreea de Sud.

Politica aceasta a clicii lui Li Sîn Man duce la ruinarea în masă a țăranilor. Numai în perioada dintre anii 1950—1955 peste 256.000 de țărani din Coreea de Sud au rămas fără pămînt, devenind dijmași și muncitori agricoli.

Jocurile balcanice de atletism

Iugoslavia la băieți și Romînia la fete, învingătoare în cea de a XVI-a ediție

Stadionul Averoff din Atena a găzduit timp de trei zile tradiționalele Jocuri Balcanice de atletism. La cea de a 16-a ediție la care au luat parte echipele naționale de atletism ale Bulgariei, Romîniei, Iugoslaviei și Greciei, au fost programate pentru prima oară și întreceri feminine, care au coincis cu o strălucită victorie a atletelor noastre.

După consumarea ultimei probe, clasamentele generale au următoarea înfățișare: **Bărbați**: 1. Iugoslavia 147 puncte; 2. Romînia 117 p.; 3. Grecia 112 p.; 4. Bulgaria 110 p.

Femei: 1. Romînia 92 puncte; 2. Iugoslavia 78 p.; 3. Bulgaria 69 p.; 4. Grecia 1 p.;

Atleții romîni au obținut victoria în următoarele probe: 400 m garduri: Ilie Savel 53,7 sec.; Ciocan: Nicolae Râșcănescu 61,09 m; 400 m: Ion Wisenmayer 48,8 sec. și la ștafeta de 4x100 m.

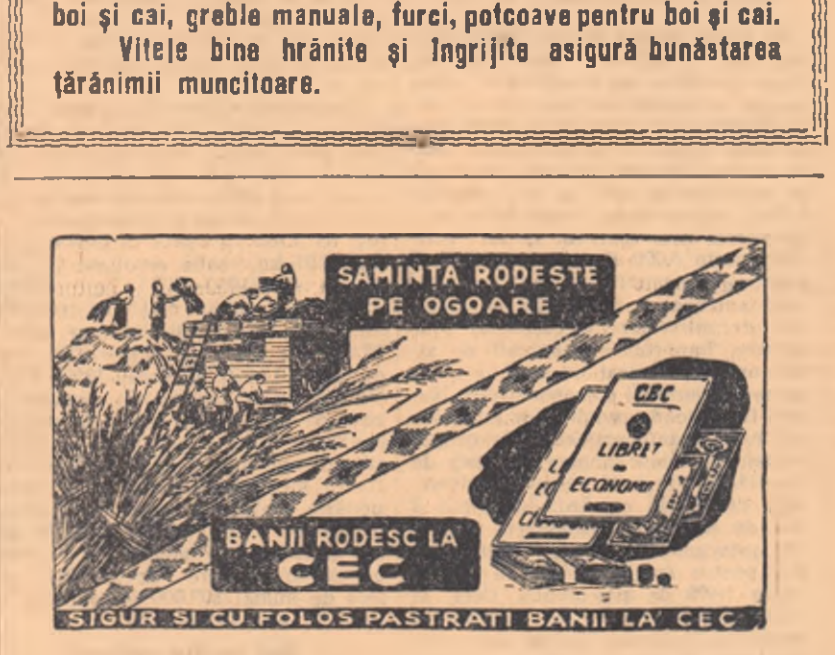
Atletele noastre luptînd cu multă dîrzenie au obținut șase valoroase titluri prin: Ioana Luță la 100 și 200 m, Maria Diți la suliță, Ana Coman la greutate, Iolanda Balaș la înălțime și la ștafeta de 4x100 metri.

De remarcat că în aceste întreceri Maria Diți a stabilit un nou și valoros record republican la aruncarea suliței: 52,14 m (a 5-a performanță mondială a anului) ca și Ana Coman care cu aruncare de 14,55 m a stabilit de asemenea un nou record al țării.

Cîștigînd victoria în cea de a 16-a ediție atleții iugoslavi au adăugat cel de al 5-lea titlu suprem în aceste întreceri (cîștigat de altfel consecutiv). Comparînd punctajul realizat de atleții noștri în acest an cu cel de la ediția trecută (1956) remarcăm că diferența dintre primul clasat (Iugoslavia) și echipa noastră aflată pe același loc secund, a crescut, din păcate. (1956: Iugoslavia 145,5 puncte; 2. Romînia 124,5 p.) Apare clar că atleții noștri nu s-au prezentat în acest an la adevăratele lor posibilități.

Pentru victoria înregistrată atletele noastre însă merită toate felicitările.

L. C.

Buletin Meteorologic

pentru zilele de 4, 5 și 6 septembrie

INSTITUTUL METEOROLOGIC CENTRAL COMUNICA TIMPUL PROBABIL PENTRU URMATOARELE TREI ZILE:

Vremea va fi caldă și însorită, exceptînd nordul țării unde se vor produce înnourări și vor cădea temporar ploi parțiale. Vîntul va sufla slab. Temperatura în creștere. Maximele vor urca între 22—32 grade. Temperatura solului în regiunea de deal și cîmpia țării va fi în creștere oscilînd în straturile de 5 la 20 cm., între 16—25 de grade.

Umezeala solului în scădere. In cea mai mare parte a țării mai ales la suprafață.

„AGRICULTURA NOUĂ", organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii. Apare bisăptămînal. Redacția și Administrația: Piața Scînteii, nr. 1 București, telefon 7.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".